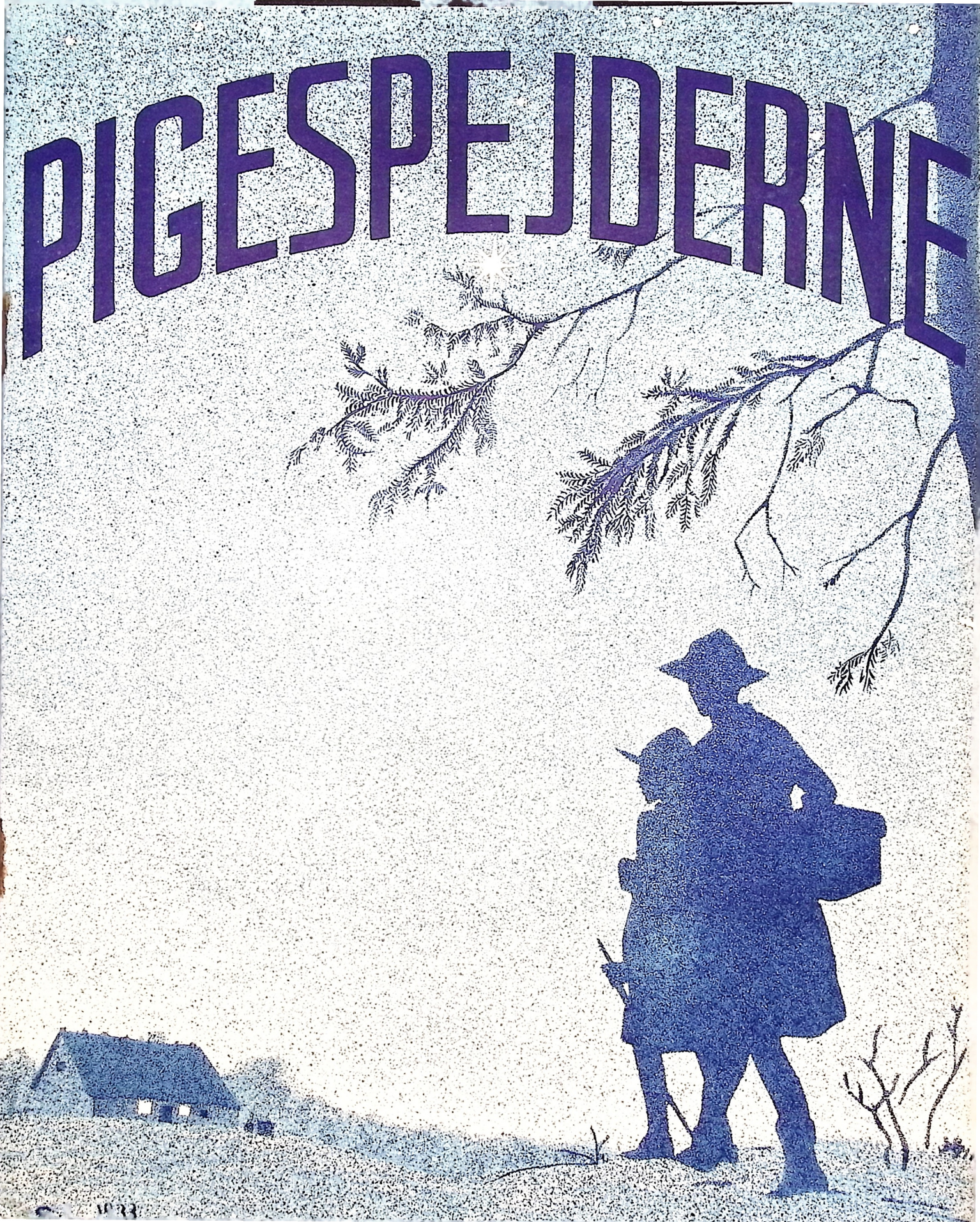
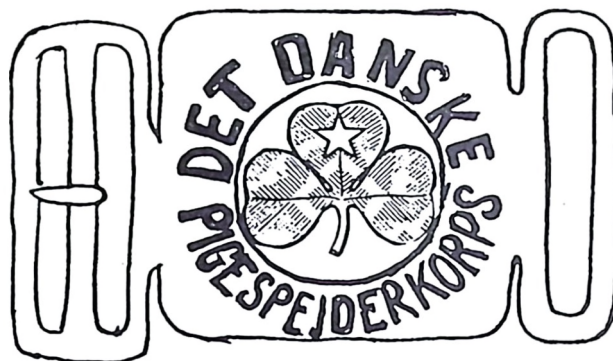

PIGESPEJDERNE

Her ser Du,

hvordan Spænderne paa Korpsets
nye Bælter ser ud

1 Bælte.....	2,00 Kr.
1 Spænde med Tilbehør til at sætte paa det gamle Bælte.....	1,00 „

Til Julegaverne:

Ruskind.....	6,00—9,00 Kr.
Skindrester pr. kg.....	2,75 „
Skind til Læderplastik.	6,00—9,00 „
Spalt, lyst og mørkebrunt	4,00—6,00 Kr.
Mørkeblaat Tæppegarn pr. Fed 0,14	„
Brunt Uldgarn til Sokker „ „ 0,12	„

Spejderdepotet,
Spejderskolen, Korinth, Fyn.

HUSK! Depotet er lukket 20. Decbr. til 6. Jan. incl.

JULEBUDSKAB

☆

Du sidder i Kirken Juleaften. De lange Uger med de søvnige Morgener, de graa Dage og de tidlige Aftener er gaaet — og Festen er kommet. Orglet har spillet, Julesalmer har løftet sig mod Hvælvingerne, alle de mange Lys paa Juletræet deroppe foran Alteret straalere og skinner, og Præsten læser det hellige Evangelium: »Og det begav sig i de Dage, at Alverden skulde skrives i Mandtal —.« De gamle Ord, som du kender saa godt, griber dig, du glædes og varmes helt ind i Hjertet, mens du for dit indre Øje ser Josef og Maria paa Vej mod Bethlehem, mod den første Juleaften.

Det var ved første Øjekast ikke nogen særlig højtidelig Begivenhed, der skulde foregaa, blot en gammeldags Udfyldning af Mandtalslister, som Romerriget lod foretage; men midt i denne verdslige Forretning skete det store, der bragte Haab og Glæde og Lys, det, der gav Mennesker noget at leve paa i de mange Aar derefter, som bar dem igennem de graa Hverdage og gav dem Fortrøstning og Mod.

Og mens du sidder og hører det hellige Evangelium, gribes du selv af en stor og dejlig Følelse og faar Fortrøstning og Mod; alt det, du synes var svært at bære, de mange Pligter, de mange Bekymringer, bliver lettere — ikke fordi de forsvinder, men fordi dine Kræfter bliver større. Og du mærker, at det ikke blot er en Stemning, Julestemningen, som snart vil være forbi; det er en Fornyelse af dit Sind og dine Kræfter, saa du kan slide paa dem og holde ud Aaret igennem. Som den første Juleaften kom og bragte Livskraft til Menneskene midt i Dagliglivet, saaledes kommer ogsaa denne Juleaften til dig og skaaber i dig Værdier, som i de kommende Dage kan gøre dig i Stand til med Glæde og Mod at udføre din Gerning; i Kraft af de Værdier bliver du et bedre Menneske — og derfor en bedre Spejder. —

De gamle Ord i det hellige Evangelium fortæller dig alt dette; og derfor føler du dig saa forunderlig glad, naar du hører dem: »Og det begav sig i de Dage — —.«

Til Spejderne.

Der tændtes en straalende Stjerne i den Nat, Jesusbarnet blev født, og der blev Glæde paa Jorden.

Englene sang for Hyrderne om den store Juleglæde, Juleglæden til alle Mennesker paa Jord.

Nu er det snart Jul igen, I har travlt med Forberedelserne, med alle de smaa Ting, der skal være færdige — og som I kærligt har udtænkt og lavet for at glæde Far og Mor og alle dem, I holder af, og I føler, at en af de største Glæder er Glæden ved at give — lad os saa ogsaa tænke paa, at der er mange, der har det saa svært, enten gennem Sygdom, Fattigdom eller Sorg — og for hvem Julen ikke tegner sig saa festligt i Aar. Lad os prøve paa at bringe Glæde til nogle af de Mennesker, for hvem det ser trist ud. Vi kan alle finde et saadant Sted, naar vi ser os om. — Og kære Spejder — det Barn, der er født i Betlehem, har lært os at gaa ad Kærligheds Veje, og den Kærlighed kan ytre sig paa mange, mange forskellige Maader. — Prøv at finde ud af, hvordan I kan være beredt til kærligt at hjælpe og glæde andre.

Med Ønsket om

en rigtig glædelig Jul.

Jeres

Chef.

Om Bente og Rufus og Julestjerner.

Et Brev til Spejderne fra Souschefen.

Kære Spejder.

Korinth, den 20.11. 1933.

Fru Suzanne Lassen, vor Bestyrelses Formand, har givet Dig og mig en vidunderlig dejlig Indledning til denne Jul, gennem sin nye Børnebog »Bente og Rufus«. — Jeg har lige læst Bogen og er blevet meget betaget af den. Ikke kun over at se de henrivende Billeder og over Teksten, — som er skrevet af et Menneske, der har lært Børnesjæle at kende — eller som intuitivt forstaar Børnenes Sjæl — men over

den Finhed, som præger Bogen baade gennem den kunstneriske Sans i Billederne og den kunstnerisk menneskelige Sans i Teksten.

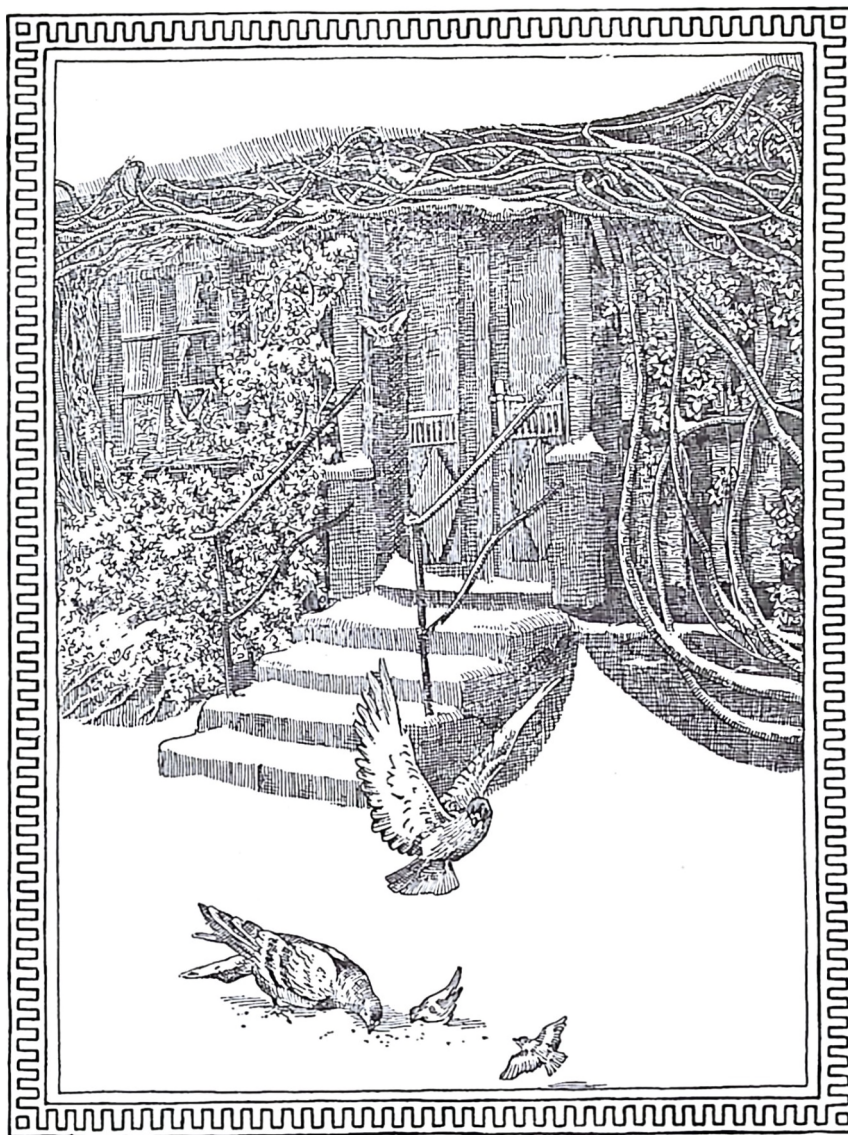
Suzanne Lassen har sidste Sommer vist mig (den Gang, da alle Træer var fulde af Blade — og ingen Juletræer drømte om at blive Juletræer en Gang) nogle af de Billeder, hun var ved at tegne til sin nye Bog, medens der paa Bordet stod et stort Kar med smaa Mus, hvis Bevægelser hun studerede. — »De kommer ud igen i Frihed«, sagde hun smilende til mig og fodrede dem med gode Ting — (mon en af dem var Hjalmar, der var bleven tyk og rask igen, efter at Rufus havde brugt den som Pude?) Jeg kendte ikke noget til Hjalmar den Gang, men jeg kendte Suzanne Lassen med sit dejlige, kærlige Hjerte, fuld af Forstaaelse for Børn og store, og jeg kendte det gamle Slot, hvor Bente tilbragte Julen — og Sølvkammeret i Taarnet — og Bentes Morfar — som har været en af de allerbedste, og som aldrig kan blive glemt af dem, der havde den Glæde og den Ære at kende ham.

Og medens vi saa paa Billederne og Musene, talte vi meget om Spejderbevægelsen og dens Maal og Værdier, muligvis ogsaa om nogle Vanskeligheder — og hele Tiden legede den lyse, straalende lille Bente omkring os — Rufus var der ogsaa — og Spejderchefen, der af og til spillede Melodier af Spejdersangene — og Bente saa paa hende med sine store, klare Barneøjne.

Og nu — efter jeg læste Bogen, kom der en stor, stærk og varm Kærlighed i mit Hjerte. Ikke kun for Bente — men for alle vore Piger, der er Spejdere — fordi det stod for mig, at lille bitte Bente bekæmpede det Onde, ganske ubevidst, gennem sin straalende lille Uskyldighed, og alle vore elskede Spejdere har det Maal, at arbejde mod det Onde og mod Verdens Vanskeligheder, gennem deres lysende Vilje: at være noget for andre og blive gode Kammerater.

»Engle dale ned i Skjul« — Tænk paa denne Linie, naar Jeres Hjerter er fyldt med Juleglæde i Aar — og se op til Julestjernen.

Stjernerne trækker opad og fremad, og »alle Stjerner er til Glæde for Menneskene, de Onde saavel som de Gode, naar blot

de vil se derop«. — Og husk paa, at nogle Mennesker, der ser ud af et Vindue, ser snavsede Gader — og andre ser Stjerner — og hvor vigtigt det er at se Stjerner — der er klare og rene ligesom den, de to

smaa Pigespejdere ser op til paa Omslaget af dette Blad, som Fru Suzanne Lassen har tegnet til Jer, for at ønske Jer, ligesom jeg ønsker Jer: en glædelig Jul.

Jeres Naka Haugwitz.

En god, gammeldags Juleaften.

Af Viva Lütken.

Fru Grosserer Olesen, (det lille e var lagt til, da Urtekræmmer Olsen havde solgt sin Butik og var flyttet ind i de store Lokaler som »en gross«,) lagde Brevet sammen.

»Min Søster skriver, at hendes Søn Jørgen er paa Vej herover for at besøge os og lære dansk Jul at kende.«

»En Farmerklods fra Kanada, hvad skal vi stille op med ham — mine smarte Venner vil faa noget at le af, for det bliver naturligvis mig, der skal trække rundt med ham«, sagde den ældste Frøken Olesen, Iris, ærgerlig.

»Det kan da blive vældig spændende«, raabte den yngste, Rose, men hun var ogsaa kun femten Aar og havde mere humoristisk Sans end Søsteren.

Grosserer Olesen lagde Aftenavisen sammen og bemærkede:

»Svoger Riise ejer en stor Farm, og det kan godt ske, at han kan købe os med alt, hvad vi ejer og har — og det kan blive helt morsomt at have den unge Mand her.«

»Men næsten alle vore Aftener er optaget forud, og selv skal vi have flere Selskaber«, indvendte Fruen.

»Han kan vel bruge en Ske og Gaffel ligesom vi andre.«

»Tænk, at modtage Fremmede ved Jule-skibet — det er vel nok flot«, raabte den ukuelige femtenaarige — — og saadan var den kære Families Meninger inden Besøget.

Piben fik dog snart en anden Lyd, da det viste sig, at Jørgen var baade køn og elegant og desuden havde været paa Universitetet, og Familiens Medlemmer kappedes om at vise deres Glæde, selv Iris, der ellers var stærkt optaget af en ung Løjtnantspire, som skulde tilbringe Juleaften hos Olesens. Hun var ligefrem stolt ved at fremvise ham til en Eftermiddagsdans i Palmehaven.

Hvis Fru Olesen havde haabet at imponere Kanadieren med sin elegante Villa i Ryvangen, med sin Luksusbil, sin uniformerede Chauffør og øvrige talrige Folkehold, blev hun skuffet, han tog alt som en given Ting. Naar undtages, at han havde begaaet den Brøler at præsentere sig og

række Haanden til den lille Lise Brun, der beklædte en Stilling mellem Husjomfru og Selskabsdame, blev han erklæret for at være smart.

Jørgen og Rose blev straks svorne Venner, og straks den første Aften stak Pige-barnet Næsen indenfor i Jørgens Værelse.

»Næ — sikken Forandring — Du har lavet helt om«, udbrød hun.

Jørgen rødmede skyldbevidst. Han havde fejlet det overflødige Nips sammen i en Skuffe, forvist en Del brogede Puder til Bunden af Garderoben, rykket Skrivebordet ud midt paa Gulvet og lagt Skrive- og Rygesager frem. I Stedet for nogle tvivlsomme Malerier havde han hængt Fotografier af Forældrene og Gaarden derhjemme op — nu havde han tændt sin kære Snadde og begyndt at føle sig hjemme.

Rose snusede rundt og saa paa de forskellige Ting, saa greb hun efter en Lærredspose, der stod paa Skrivebordet, og spurgte nysgerrigt:

»Hvad er det?«

»Det er Hvede hjemmefra«, svarede han og lod de fulde, duftende Kærner løbe gennem sine Fingre.

»Skal Du sælge Korn herovre?«

Han lo og trak Rose med sig ned paa Sofaen.

»Du ser ud, som om Du kunde holde paa en Hemmelighed — nu skal jeg betro dig den. Jeg kom selvfølgelig herover, først for at hilse paa jer og lære mit Land at kende, saa for at se en hyggelig, dansk Jul, som Mor altid snakker om, og tilsidst for at se mig om efter en Kone. Grin Du bare, men jeg er seksogtyve, og ovre hos os længes man efter at faa sit eget Hjem. Der er mange søde Piger derovre, men jeg har nu Lyst til at kigge lidt paa dem her i det gamle Land, og finder jeg en, der passer mig, saa skal hun have Hveden, og er hun af den rigtige Slags, vil hun nok forstaa den Present.«

»Hør — Du kan vel ikke bruge mig?«

»Det tror jeg ikke, din lille Trolde, men Du skal faa Lov at komme over til os et Aarstid.«

»Hurra! Jeg skal nok plage mig Lov af Mor.«

»Du, Rose, jeg syntes, at Tante Christiane saa saa bøs ud, fordi jeg talte til Frøken Brun — var der noget galt i det?«

»Sig for Guds Skyld ikke Christiane til Mor, saa bliver hun ædderspændt — Janna, maa Du kalde hende. Mor regner Lise Brun med til Tjenestefolkene, skønt hun er da lige saa meget som os. Hendes Far er en velhavende Møller, og hun har gaaet i god Skole og ved mere end jeg — men Mor vil ikke have os paa familiær Fod med Folkene — saadan noget Vrøvl — Lise er sød.«

Olesen og Jørgen blev ogsaa hurtigt Perlevenner. Olesen havde ganske vist skovlet Penge ind, som han overlod til »Mutter« at skovle ud igen, men han vidste, at han var en simpel Mand og snakkede kun med om det, som han forstod sig paa.

Jørgen blev ogsaa Folkenes Yndling, han havde altid et venligt Smil og et muntert Ord, og Pigerne sloges om at varte ham op — kun Lise gik af Vejen for ham, hun kendte Fru Olesens Mund og vilde nødig irrettesættes i hans Paahør.

»Tante Chris — Janna, maa Rose og jeg købe Juletræet«, spurgte Jørgen to Dage før Jul ved Frokostbordet.

»Det har jeg for længe siden bestilt hos Gartneren, han kommer og stiller det op i Salen — og mens jeg husker det — en af jer maa ringe til Installatøren om at ordne det med Lysene. Radioen skal ogsaa ses efter, saa vi kan faa Julegudstjenesten, og der maa ses efter, om »Glade Jul« Pladen er hel, ellers maa der købes en anden.«

Jørgens Ansigt blev længere og længere.

»Skal vi have elektrisk Lys paa Træet og kunstig Musik? Mor har beskrevet Julelen helt anderledes for mig.«

»Hvor er Du gammeldags, sagde Iris, man maa da følge med Tiden.«

»Det er noget Snyderi, mugged Rose, vi kunde vel nok tage os sammen til at synge en Julesalme.«

»Plag mig ikke«, sagde Fru Olesen lidende, »jeg har nok om Ørerne.«

»Ja, ja«, sagde Jørgen, »saa gaar Rose og jeg til Byen og køber Julegaver.«

Jørgen havde Kufferten fuld af kostbare Gaver, men han havde faaet den Ide at købe noget til hver af Folkene, og Rose skulde hjælpe at finde det rigtige.

Det bløde Trappetæppe dæmpede hans Skridt, da han løb ovenpaa, og da hans

Dør stod halvt aaben, fik han noget at se, der ikke var beregnet for hans Øjne.

Lise Brun stod ved hans Skrivebord. Den lyse Vaskekjole og lille hvide Kappe klædte hendes friske Ungdom og lyse Haar. Kinderne var røde, og Øjnene skinede af Fryd, mens hun puttede Haanden ned i Jørgens Hvedepose og legede med Kornet. Hun tog en Haandfuld op, snusede til det og strøg over det med øm Varsomhed.

»Dejlige, buttede Kærner, som har rejst den lange Vej. Bare jeg turde stjæle et Par af jer til en Urtepotte, saa jeg kunde se jer spire og gro«, hviskede hun.

Jørgen listede et Par Skridt tilbage, saa trampede han udenfor Tæppet og fløjtede. Da han skubbede Døren helt op, forsvandt Lises Haand i Forklædelommen, og hun fik travlt med at tørre Støv af.

»Vi skal have elektrisk Lys paa Juletræet, er det ikke Blasfemi?«, sagde Jørgen.

»Vi pynter et lille Træ i Folkestuen, der skal rigtige Lys paa«, sagde Lise rød-mende.

»Saa kommer jeg ned i Folkestuen.«

»Det maa De ikke, Fruen bliver vred.«

»Jeg er ligeglad, jeg vil ikke snydes. Hvad ønsker De i Julegave? Frøken Lise.«

»Jeg faar Pakke hjemmefra — og saa faar vi alle en Maanedes ekstra Løn af Her-skabet.«

»Hvorfor er De her — er De glad? —«

»Mine Forældre syntes, at jeg skulde ud og prøve noget andet end hjemme. Far vilde helst, at jeg skulde læse til Lærerinde, men jeg vil helst være i Huset, og desuden længes jeg altid efter Landet. Naar For-aaret kommer, rejser jeg nok hjem igen. At arbejde i Haven og paa Marken, det er en af mine største Glæder. Er der noget bedre end Høsten? At se de gyldne Korn i Tærskværket — Lugten af det altsammen, ja, selv Støvet finder jeg dejligt. Og saa bagefter, inde paa Møllen — den Duft af det friske Mel, man bliver helt ør af Glæde. Kan De forstaa, at nogen kan holde ud at bo i en stor By altid?«

»Jeg forstaa godt Deres Længsel efter Landet, jeg havde det selv saadan, da jeg var paa Universitetet. De skulde komme over til os og se de uendelige Hvedemark-ker der og saa de store Flokke af Kvæg.«

»Det vilde være interessant«, sagde Lise

rødmende og smuttede ud af Døren. Jørgen stod saa længe aandsfraværende og legede med Kornet, til Rose utaalmodigt kaldte nede paa Trappen.

Det øsede ned Juleaftens Morgen, og Jørgen drev mismodigt rundt i de tomme Stuer. Han skændte paa sig selv over sit daarlige Humør — det var virkelig latterligt af en voksen Mand at lade sig paavirke af Vejret og af, at Julen blev anderledes, end han havde tænkt sig. Han huskede alt det, hans Mor havde fortalt om de gamle, smukke Skikke paa Landet, hvor hun og Fru Olesen var fra, og det var, som om et Barndomseventyr var blevet til en taabelig Parodi, og han vidste ikke rigtigt, om han ærgrede sig mest over sig selv eller de andre.

Paa sin planløse Vandren naaede han Havesalsdøren, han aabnede den og kiggede ind.

I Midten af Stuen prangede det mægtige Træ, og han bemærkede Lysledningerne, der, med et Tryk paa Knappen, vilde faa det til at straaale. Paa Bordet stod en mægtig Æske med Glimmertraad og Glaskugler — og saa opdagede han Lise. Hun stod saa fortabt og stirrede ud i den strømmende Regn, og nu saa han, at Taarerne løb ned ad hendes Kinder.

»Lise«, udbrød han dæmpet.

Hun fik travlt med at tørre Taarerne af og smile til ham.

»Har nogen gjort Dem Fortrød?«

»Nej«, hviskede hun, »jeg længtes bare hjem.«

»Stakkels lille Lise. Er det saa svært blandt Fremmede?«

»Det er kun idag«, Stemmen skulde lyde frejdig, men var lige ved at knække over, »vi har det saa dejligt hjemme i Julen — saa kom jeg til at længes.«

»Hvordan skulde det saa gaa Dem, hvis De engang kom meget længere bort — helt langt bort?«

»Saa« —, stammede hun, »var jeg vel hos nogen, som jeg holdt meget af.«

»Hvis nu —.«

»Naa, her er I«, lød Roses muntre Stemme, »jeg skulde bede fra Mor, om Lise vilde hente Gaver hos Familiens forskellige Medlemmer og anbringe dem pænt paa et Bord, for vi kan selvfølgelig ikke overkomme at krumme Ryggen og hente dem

frem under Træet. Vent lidt, Lise, jeg har faaet en storartet Ide — De, jeg og Jørgen gaar i Kirke i Eftermiddag, saa kan de andre lukke Radioen op for mig, saa meget de vil.«

»Det kan jeg ikke, jeg skal dække Middagsbordet.«

»Skidt med det, jeg hjælper Dem. Anna har lovet at hjælpe, vi dækker i god Tid, og saa lister vi lige saa stille af — Middagen er ikke før halvsyv.«

»Glimrende«, sagde Jørgen, og Lises svage Indvendinger blev overstemt.

Familien Olesen blundede, gæbede eller kedede sig, alt efter enhvers Anlæg, da de tre sammensvorne listede ud af Bagdøren.

Det var holdt op at regne, Luften føltes næsten forårsagtig, og Klokkerne kimede saa festligt.

Jørgen havde taget de unge Piger under Armen, og i rask Trav skridtede de ud.

De kom lidt sent, og Salmesangen var allerede begyndt, saa de listede stille ind paa sidste Stolerække. Der var lunt og hyggeligt. Juletræerne blinkede festligt oppe ved Alteret, og alle Mennesker saa feststemte ud.

Saa begyndte den smukke Vekselsang mellem Præsten og Koret, og en sær Højtidssfølelse sneg sig over Jørgen. Han tænkte paa dem derhjemme i det fjærne Kanada, tænkte paa sin lykkelige Barndom, paa Forældrene og den purunge Søster, som nok vilde savne ham, og saa famlede hans Haand ubevidst ud til Siden, og han mærkede Lises lille Haand glide ind i sin. Hendes Blik var rettet mod Alteret, og han syntes, at alle Lys spejlede sig i hendes Øjne, og saa opdagede hun vist først, at hendes Haand hvilede i hans. Han følte et svagt Tryk, saa trak hun den blidt til sig, og saa vidste han med et, at de to hørte sammen, og han fik Lyst til at juble højt.

Det lod ikke til, at deres Udflugt var blevet bemærket, og Lise smuttede ud i Køkkenet.

Løjtnant Lange var mødt og passiarede lidt anstrengt med Fru Olesen, medens han sendte hjælpsøgende Blikke til Frøken Iris.

»Naa, endelig«, sukkede Olesen, da Døren til Spisestuen blev slaaet op.

Bordet straaledede af Sølv og Krystal, men

til Jørgens Overraskelse var der kun seks Kuverter.

»Skal Folkene ikke spise med?«

»Min kære Jørgen!« (indigneret fra Fruen).

»Da jeg var Gaardskarl hos Købmand Madsen i Ringe, spiste vi sammen med Herskabet i Højtiderne, og det var skam hyggeligt — Fru Madsen var en dejlig Kone. — «

»Olesen«, sagde Fruen stramt. Olesen behøvede dog ved Gud ikke at lufte sin obskure Fortid i Næsen paa Løjtnant Lange.

Den kogte Laks — Dyreryggen og Isen blev nydt under høflig Konversation.

»Saadan noget Snyderi«, hviskede Rose til Jørgen, »de skal have Risengrød og Gaasesteg i Folkestuen«.

Lise og Anna vartede op, og Lise kunde næsten ikke bare sig for at le, da hun saa Jørgens Ansigt blive mere og mere dystert for hver Ret.

»Jeg tænker, at vi tager Træet og Gaverne nu, saa kan vi drikke Kaffe, mens vi læser Juleposten«, sagde Fruen til Lise, der aabnede Døren til Salen, knipsede op for de elektriske Julelys, og satte Grammofonen i Gang med »Glade Jul«.

Trods de mange flotte Gaver var Stemningen mat, og da Lise serverede Kaffen, blev den hilst med Taknemmelighed. Fruen uddelte den righoldige Post, der var Stabler af Breve og Kort at komme igennem.

Rose saa op fra sin Part af den rige Høst og opdagede, at Jørgen var forsvundet — saa listede hun ogsaa af. Hun standsede foran Døren til Folkestuen. De sang derinde:

»Glade Jul, dejlige Jul«, og hun hørte Lises klare Stemme over de andres — saa aabnede hun Døren.

Paa Bordet stod et lille Juletræ, hvor Julelysene blafrede og udsendte en Duft af Voks og Gran, og paa Træets Grene hang flettede Hjerter, Kræmmerhuse og indbydende Marcipanfigurer.

Alle stod i Kreds med hverandre i Hænderne, og Rose brød ind i den. Hendes ene Haand listede ind i den gamle Gartners, den anden i den tykke, gemytlige Kokkepiges. Fra den anden Side af Kredsen smilede Jørgen skælmsk til hende — han var godt anbragt mellem Lise og første Stuepige.

Da Salmen var sunget, udvekslede Folkene deres smaa Gaver, og saa kom Jørgen frem med sine, og hver især fik et hemmeligt, hidtil uopnaaeligt Ønske opfyldt. Den gamle Gartner klappede ømt den fine Mer-skumspibe, og Anna fnisede rødmende over det lille Armbaandsur. Alle havde de faaet Gaver — alle uden Lise. Rose saa bebrejdende paa Jørgen, saa listede han op af Lommen den kendte Pose med Hveden og stak den i Lises Haand.

Hun blev flammende rød, og Øjnene mødte straalende Jørgens spørgende Blik — saa nikkede hun.

Den lille Scene blev kun bemærket af Rose, og hun tog Lise om Halsen og kyssede hende.

»Saa maa vi havde en Sang til«, sagde Kokkepigen og sang for.

Døren gik op, og Grosserer Olesen kiggede ind. Sangen var lige ved at gaa i Stykker, men han nikkede, tog Plads i Kredsen og blandede brummende sin Bas med de andres.

»Hvor er de dog allesammen«, spurgte Fru Olesen og lagde et Brev til Side. Iris og Løjtnanten sad bøjet over et Julehefte og svarede ikke.

Fruen rejste sig værdigt og styrede sine Fjed mod Folkestuen — en rød Plet luede paa hver Kind, og Øjnene var kampberedte.

»Nej, nu maa jeg bede«, var hendes Ord, da hun opdagede, hvor Familien opholdt sig — men Kredsen aabnede sig — den gamle Gartner strakte Haanden ud, og:

» — — det Barn, som sig glæder fromt og kønt, skal aldrig den Glæde miste«, sang han, og inden Fru Olesen fik besinnet sig, var hun med i Kredsen.

Frøken Iris saa op fra Heftet, hun syntes nok, at der var saa underlig stille.

»De er borte allesammen — det er nok Jørgen, der er paa Spil, kom, lad os gaa ud og finde dem«.

Løjtnant Lange var mere end villig, han havde kedet sig lumsk hele Aftenen.

» — — først skal Træet vises, siden skal det spises«, blev de Nyankomne hilst med og blev draget med ind i Dansen om Juletræet. Iris stirrede paa sin Mor. Fru Olesen havde stadig røde Pletter paa Kinderne, men de virkede ungdommelige, og Øjnene smilede. Hun syntes pludselig, at hun var

tilbage i Ungdomsdagene paa Landet, og Olesen var den unge, kraftige Karl, der svang hende avet om i »Pigernes Fornøjelse.«

Da Dansen var endt, var Herskab og Tjenerskab smeltet sammen til en glad Flok Mennesker, og Olesens Forslag om en rigtig god, gammeldags Julepunch blev hilst med Jubel, og da den dampende Terrin stod paa Bordet, og Fru Olesen i egen høje Person øste op, var de alle i deres stille Sind enige om, at det var en ualmindelig vellykket Julefest.

— — —
Grosserer Olesen gik længe rundt i det store, ægteskabelige Sovegemak, med Sælerne daskende nedad Buksebagen. Naar han nussede saadan rundt, mens hans bedre

Halvdel allerede tronedede mellem Kniplinger og Silkedynner, kunde han faa den fortrolige Passiar, som de fine Stuer nedenunder aldrig indbød til:

»Og det vil jeg sige dig«, afsluttede han sin Monolog, »at til næste Aar og her efterdags, saa skal vi ingen nymodens Dikedarer have, men fejre en rigtig, god, gammeldags Juleaften — er Du med paa den?« — og det var Fru Olesen mærkværdigvis.

Men oppe paa sit Kvistværelse sad Lise Brun. Hun havde hældt Hvedekornene ud paa Bordet. Hun kælede for de gyldne Kærner og indaandede deres Duft.

Et lykkeligt Smil spillede om hendes Mund, og paa hendes Finger glimtede den Ring, som hun havde fundet paa Bunden af Posen.

Visdomssmuler.

En utaalmodig Mand ligner et Barn, der ikke kan vente til en Rose springer ud og derfor aabner Knoppen med Fingrene.

Hvis dine Skuldre ikke kan bære et Uheld, hvorledes kan du da haabe at bære Heldet. Tror du Guld er lettere end Sten?

Af A. Anaparte (Lettisk U. R. K. Magasin).

Det er lettere

at le end at rynke Øjenbrynene.
65 Muskler sættes i Arbejde, naar
man rynker Brynene, kun 14,

naar man ler.

Fædrenes Spor.

Alvorlig taler ved Alfavej
 Med Grønsøet takket de Gamles Grave.
 Hensarne Slægter, forglem dem ej!
 I Arv de gav dig en ædel Gave.
 Hensarne Slægter
 i Landets Marv
 sig ej fornægter
 bevar din Arv!

Hvad Haanden former, er Mandens Spor.
 Med Flint har Oldbonden tømrer, kriget.
 Hver Spaan, der findes i Danmarks Jord,
 er Sjæl af dem, der har bygget Riget.
 Vil selv du fatte
 dit Væsens Rod,
 skøn paa de Skatte,
 de efterlod!

Johannes W. Jensen.

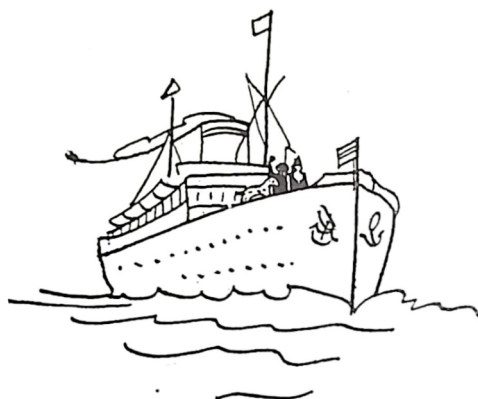
Sinterklaas.

I Holland faar man ingen Gaver under Juletræet som her i Danmark, men allerede den 5. December om Aftenen er der stor Fest: Sinterklaas-Aften.

Om Sinterklaas, som alle hollandske Børn elsker, er der følgende Sagn:

I Spanien levede der engang en Dreng, som paa sin Fødselsdag gav alle sine Gaver til de fattige. Han holdt altid af at gøre godt — ogsaa som voksen Mand. Hans Navn var Sinterklaas. Som ældre red han en Dag hjem i en forfærdelig Snestorm; den gamle Mand var træt. Pludselig standse Hesten og vilde ikke gaa videre. Sinterklaas steg af for at se, hvad der var i Vejen, og fandt en sort Dreng liggende ved Hestens Forben. Den stakkels Dreng laa der og sov, fordi han ikke havde noget Hjem at gaa til. Sinterklaas glemte helt sin egen Træthed, tog Drengen op paa sin Hest og med hjem, hvor han passede og plejede ham, saa han snart kom sig. Drengen hed Peter og blev hos Sinterklaas. Da

Sinterklaas kommer sejlene til Holland.

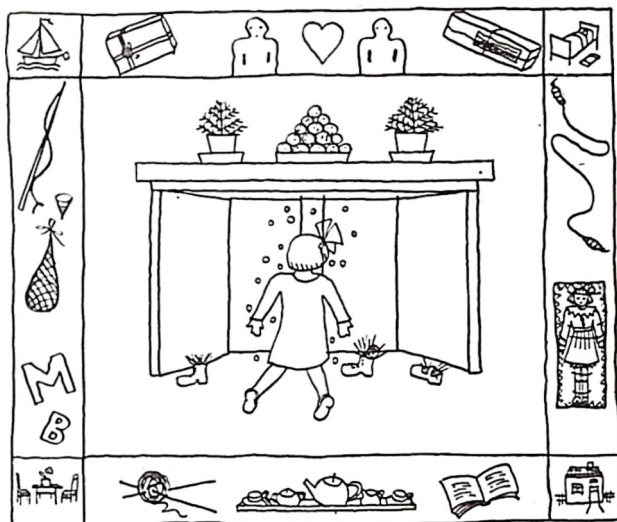
Peter blev stor, hjalp han altid Sinterklaas, og ved Juletid kommer han hvert Aar sammen med den gamle Mand til Holland med Julegaver til alle artige Børn.

Det er ogsaa sorte Peter, som hjælper Børnene at uddele de Gaver, de selv har lavet.

Omkring den 1. December kommer Sinterklaas med Damperen til Holland fulgt af sorte Peter, sin Hest og mange Kufferter. Han har ogsaa en stor Bog, hvori der er skrevet, om Børnene har været artige

og flittige. Sinterklaas-aften rider han hen over Byens Tage — tænk han er mindst 100 Aar gammel — og alle de Steder, hvorfra han hører Sang, skal sorte Peter kaste Pebernødder ned gennem Kaminen. Og hvis man, inden man gaar i Seng, sætter sine Sko fyldt med Hø og Rugbrød ved Kaminen, ligger der tit noget godt i dem

i Stedet for næste Morgen. Men kan man ikke sine Lektier, ligger der et Ris!

Aftenen bliver fejret som en rigtig Familienfest. Noget, der hører til, er morsomme Digte. Chokolade, en Slags brune Kager, Sirupskager i Form af Dukker, Pebernødder og Marcipan. Tit faar man sine Navnebogstaver af Chokolade.

Mange Spejdere holder ogsaa en Sinterklaasfest for fattige Børn. De faar Tøj, Legetøj og Kager. Saa kommer Sinterklaas med en eller flere sorte Pete're og synger og fortæller for dem. Nogle af Børnene er altid bange for, at de skal med til Spanien i sorte Peters store Sæk!

Men hvorfra stammer nu alt dette?

Sinterklaas var Biskop af Myra (Spanien), er Søfolkets Skytshelgen, og Amsterdam, Søfolkets By, blev viet til ham. Der fortælles, at Stormen engang lagde sig, da han befalede det. Søfolket bragte mange Smykker og fremmede Ting med fra deres Rejser til Spanien og Portugalien. Maaske er alt dette Aarsag til Festen.

Andre siger, at man skal gaa endnu længere tilbage for at finde Sagnets Oprindelse. De siger, at Sinterklaas er den samme som Odin, der paa sin hvide Hest, Sleipner, med sin Tjener, Eckhart, i December gik rundt for at se, om man fortjente en Belønning eller en Straf.

Kaminerne, der endnu spiller en stor Rolle, var altid Midtpunktet for hjemlig Samvær, men ogsaa Forbindelsesvejen mellem Beboerne og Aanderne i den brølende Storm. At man endnu Sinterklaas-aften sætter noget Mad ned til Hestene er vistnok en Rest af Ofrene til Frugtbarhedens Gud.

Igen har Kirken ikke kunnet tilintetgøre en ældgammel Skik og derfor tilladt, at den forandrede sig i kristelig Sans, til Festen, viet til den Hellige Nicolaas, Myra's Biskop.

Martien.

Blæsten
er en
Drillepind. —

Jul hos en gammel Trop.

Er der nogen Tid paa Aaret, der er saa herlig og festlig som den, der gaar lige forud for Jul. Alle Mennesker bliver venligere, endog Skolelærerne — og saa al Juletravlheden: Gaverne, der skal syes og gemmes som Overraskelser, Julebagningen, Pynnten til Juletræet, som ikke er rigtig, uden man selv har flettet alle Hjerterne og klistret Kræmmerhusene — ja, det kan nok være, at alle Kræfter er i Brug.

Alt, hvad Spejderne skal have lavet hjemme, maa de sørge for at faa til Side i god Tid; de sidste Dage, lige før Jul, hvor Skolerne er lukkede, er der saa meget at tage Vare paa i Troppen. Først er der »Jule-good-turn«, og Tanken med den er, at ingen Spejder faar selv en glad Jul, før hun har prøvet paa at gøre nogle andre Mennesker glade. Der findes saa mange Mennesker, der ikke har Betingelser for en glad Jul: syge, ensomme gamle, fattige, forældreløse Børn — der er Steder nok at prøve paa at skabe lidt Glæde. Vi har i min Trop prøvet meget forskelligt som Jule-good-turn, men den bedste, vi har haft, er denne:

En lille Ugestid før Jul gik vi op til Familier i Byen, ind til Købmænd, Bagere, Manufakturhandlere, Slagtere m. m. med Sedler, hvorpaa der stod, at hvis de kunde undvære Fødemidler, Fodtøj, gamle Klæder, Legetøj, Brændsel, og hvad de ellers kunde tænke sig at ville glæde fattige med til Jul, vilde Pigespejderne komme og hente det den næste Dag.

Næste Dag oprandt. Vi var endnu ikke fri fra Skolen, saa Formiddagen forekom os skrækkelig lang, og saa denne Spænding: Vilde Folk mon give os noget? Vi vidste, at Tropsføreren havde en lang Liste paa fattige Mennesker, som hun havde faaet Adresserne paa hos Præster og Læger — og tænk, om vi ikke skulde faa nok til dem alle. — Sidste Skoletime var utaalelig lang, og saa snart Klokkerne ringede, styrtede vi hjem og i Spejderuniform, og saa af Sted til Tropslokalet. Vi blev der delt i 5 Hold — hvert Hold med en Trækvogn, og saa af Sted til hver sin Bydel. Hele Eftermiddagen løb vi saa op ad Trap-

per og ned ad Trapper, til alle de Steder, vi havde været Dagen før med Sedler — og om vi fik noget? Vognene blev fulde og mere til. Vi maatte hjem i Tropslokalet og læsse af flere Gange — og sikke et Humør, det hele gik med, og sikke mange brune Kager, vi blev trakterede med, hvor vi kom frem.

Endelig, endelig trillede vi hjem med det sidste Læs, men hvordan var det dog, vort Lokale saa ud? Paa de to lange Borde var der fuldt op af alle mulige Madvarer, allerede ordnede i Grupper: et Sted Risen-gryn, et andet Sted Kaffe og saadan hele Vejen op: Mel, Kakao, Sylte, Skinke, Pølser, Leverpostej, Julekager, Chokolade og meget mere — hvor var det dog dejlige Ting, vi havde faaet. Ved det andet Bord stod de allerede og var ivrigt beskæftiget med at sortere Legetøj: herlige Ting, som fik de smaa Spejders Øjne til at staa paa Stilke. Paa Gulvet laa Fodtøj, Brændsel — og Juletræer. Der var noget at tage fat paa og ordne. I store Kasser, vi havde laant, pakkede vi Tingene, 1 Kasse til hver Familie. Til Fru Hansen med de 11 Børn i alle Aldre kom en Mængde Legetøj, rigeligt Tøj, et af Juletræerne og Chokolade; den gamle Petersen, som elsker at ryge, fik en stor Pose Tobak — og til Jensens, hvor der altid er saa snavset, kom al den Sæbe, vi havde faaet. Saaledes blev Tingene fordelt paa bedste Maade. Vi blev ved at pakke til langt ud paa Aftenen, og da alle Kasserne saa endelig stod der paa Rad og Række, hver dækket over med et hvidt Stykke Papir og en Grangren, hvorpaa der stod: »Pigespejderne ønsker Dem en rigtig glædelig Jul«, indbød det hele til et festligt Skue.

Næste Dag kom det mest spændende: Kassernes Uddeling. Paa store Trækvogne stod de, og vi kørte ud i Byens Fattigkvarterer med det hele — og den Glæde og Taknemmelighed, der lyste mod os alle Steder fra, vil vi sent glemme.

Lillejuleaften havde vi i Troppen en anden Tradition — den bestaar i at tænde Julebaal. Vi havde et lille Stykke uden for Byen et dejligt Blokhuis, hvor vi altid holdt

til, og hvor der var en herlig, stor Baalplads, som gaar lige ned til Fjorden. Lillejuleaftens Eftermiddag ses et løjerligt Tog Pigespejdere marchere ud af Byen. Hver Spejder har i Haanden en Lygte og en Pose Julekager, og alle er vi pakket godt ind.

Ude i Blokhuset lægger vi alt vort svære Tøj, et Par Stykker bliver tilbage og fyrer op i Huset og gør det hyggeligt, medens alle vi andre løber op i Skoven og samler Brænde — en Masse skal vi have, for i Aar vil vi, at Baalet skal være det største og smukkeste, vi nogen Sinde har haft. Mørket er efterhaanden kommet listende ubemærket ind over os, vi ser bare de sorte Konturer af Landskabet tegne sig mod den hvide Sne paa Markerne; og nede ved Fjorden snakker Sivene saa underligt, man kan næsten blive uhyggelig til Mode. Men nu vokser Flammen i Baalet, større og større, og snart er det et mægtigt lysende Flammehav, og Tropsføreren stemmer i med den første Julesalme, og lidt efter synger vi alle med. Hvor lyder det dog dejligt og helt anderledes end nogen Sinde før herude i Naturen. Vi staar efter Sangen alle i Kreds rundt om Baalet, ser ind i Flammerne, og der er ganske stille mellem os, bare Sivene og Grenene laver lidt Støj og de smaa urolige Bølger, som kommer ind mod Strandbredden. Hver af os staar og tænker sit — man føler sig pludselig saa ganske uendelig lille, som man ser der ude i Vinteraftenen med den store, altid levende Natur om sig, og over sig Guds dejlige Himmel med et Væld af frostklare Stjerner. — Den ene Julesalme afløser den anden — vi tager nu alle hinanden i Hænderne og slutter en stor Kreds rundt om Baalet og synger: »Dejlig er Jorden, prægtig er Guds Himmell« — Aldrig har vi sunget, som vi gør det nu — synger fra det inderste inde i os selv — og vi føler os saa lykkelige og taknemmelige for alt det gode, vi har faaet — og fordi vi har faaet Lov at blive Spejdere, hvor man oplever saa meget dejligt.

Baalet dør efterhaanden ud, de sidste Toner forsvinder, og nu, Ilden er væk, er her mørkt og koldt, saa vi skynder os ind i Blokhuset, hvor der er varmt, pyntet med Julegran og Flag, og alle Steder, hvor der bare er en lille bitte Smule Plads, staar et tændt Julelys. Vi sætter os ned — paa

Bænkene, Gulvet, Bordene — og nu smager Julekagerne og et Krus varm The!

Tiden gaar hurtig, og vi maa hjemad. I en lang Række — een efter een — gaar det ad Stien over de snedækte Marker ind mod Byen — hver med sin tændte Lygte i Haanden. Det er begyndt at sne, stille, blød Julesne — nu er det Jul, rigtig Jul igen — er der mon noget saa dejligt?

Elisabeth.

Kejserinde af Østrig, Dronning af Ungarn.

Siden jeg som 14-aarig første Gang opholdt mig i Wien, og saa Billeder og Statuer af Kejserinde Elisabeth, har hun været mit Livs Heltinde.

Tit har jeg følt Trang til at fortælle om hende, og jeg har ogsaa gjort det nogle Gange, sidst til de danske Pigespejdere, der var med i Ungarn i Sommer, tidligere ved et af mine Lejrbaal, og begge Gange har jeg set Begejstringen lyse i mine Tilhørers Øjne. Maatte ogsaa nedenstaaende korte Skildring af en fin og sjælfuld, men ulykkelig Kvindeskikkelse, læses med Interesse.

Elisabeth, ogsaa kaldet Sissi, blev født Juleaften 1837 som Datter af Hertug Maximilian Joseph og Hertuginde Ludovica af Bayern. Dette Hertugpar var beslægtet med de fleste Fyrstehuse i Europa og hørte til Huset Wittelsbach, hvis Medlemmer var begavede og kunstinteresserede, men der forekom ofte Sindssygdom i Slægten. Bl. a. den sindssyge Kong Ludvig d. II. af Bayern, der tog sig af Dage i Starnbergersøen. Han var en Fætter til Elisabeth og forlovede sig med Elisabeths Søster Sophie, men hævede Forlovelsen kort før Brylluppet paa Grund af sygelig Mistro. Kejserinde Elisabeth holdt Forbindelsen med ham vedlige til hans Død.

Kejserinde Elisabeth var Hertugparrets næstældste Datter. Hun levede et frit og ubundet Barndomsliv i enkle Forhold, nøje knyttet til den bayerske Landbefolkning, takket være sin Fader, der bl. a. var en meget fin Zitherspiller, og som saadan spillede for Befolkningen. Den meste Tid boede Familien paa dens skønt beliggende Slot »Possenhofen« ved Starnbergersøen, en pragtfuld Egn, kranset af høje Alpekæder.

I mange Lande betragtes det som forbundet med en sørgelig Skæbne at være født paa en Juleaften, og sørgelig blev Elisabeths Skæbne tiltrøds for den høje Stilling, hun kom til at indtage.

Hun paastod om sig selv, at hun var den mest uvidende Fyrstinde i Europa. Hun forstod i sin Barndom at sno sig fra Lærdom og Bøger, men legemlige Færdigheder, som svømme og navnlig ride, var hun en Mester i. Der siges, at hvis hun ikke var blevet Kejserinde, var hun blevet Datidens berømteste Skolerytterske. Alle rede som Barn red hun ustyrlige Heste, og hun legede Cirkus i sin Faders Ridehus i München, hvor Familien boede om Vinteren.

Saa snart Foraaret kom, drog Familien til »Possenhofen«, og der tumlede Elisabeth sig i Skove og Bjerge og besøgte Befolkningen i Hytterne, laante Zitherer, og saa spillede baade Fader og Datter. En Gang spillede de et Sted, hvor de ikke var kendt, og Bønderne gav da den smukke, lille Pige nogle Sølvmonter til Belønning, disse Penge gemte Elisabeth og fremviste dem, da hun var blevet Kejserinde, som de eneste Penge, hun nogensinde havde fortjent.

Barndømmen levet i Guds frie Natur gjorde meget til, at hun altid følte sig trykket i Slottets store Pragtsale.

Hertuginde Ludovica, Elisabeths Moder, var Søster til Kejser Franz Josephs Moder Erkehertuginde Sophie. De to Søstre havde aftalt at mødes i det maleriske Ischl Sommeren 1853.

Franz Joseph havde den Gang regeret i 5 Aar. I de Aar var hans Navn flere Gange sat i Forbindelse med snart en, snart en anden europæisk Prinsesse, men hans viljestærke Mor, der fuldstændig beherskede ham, havde besluttet, at en Prinsesse af hendes egen Slægt skulde være Kejserinde af Østrig.

Kejserens Mor havde hørt Elisabeths ældre Søster, Helene, berømme som baade smuk og begavet. Elisabeth havde hele sin Barndom beundret denne Søster og staaet i Skygge af hende. De to Mødre og deres Mænd havde forlængst besluttet Giftermaal mellem Kejseren og Helene. Nu skulde de unge blot lære hinanden at kende og lære at synes om hinanden.

Den 16. August 1853 kom Kejseren til Ischl for at besøge sine Forældre og mødes med Elisabeths Familie. Elisabeth var den Gang et Barn og blev af den Grund holdt ganske uden for Begivenhederne.

Da Kejseren nærmede sig Ischl, gjorde hans Adjudant ham opmærksom paa et vidunderligt smukt Barn, der løb og legede med nogle Geder paa en Eng. I næste Øjeblik drejede Vognen rundt om et Hjørne, det skønne Syn var borte, og han var naaet ind i Byen.

Noget senere, da han sad sammen med sin Mor i Salonen, styrtede en ung Pige ind med en Buket vilde Roser i Haanden. Det var Elisabeth. Hun havde en kort, hvid Kjole paa, hendes store kastanjebrune

Haar faldt ned over hendes uudviklede Skikkelse. Det var den skønne Aabenbaring, Kejseren havde set fra Vognen.

Uden at være trykket af Situationen gik hun hen til ham og hilste ham med den skønne sydtyske Hilsen »Grüss Gott«. »Hvem er De?« spurgte Kejseren. »Jeg er Elisabeth«.

Nogle Timer senere blev han forestillet for Helene, hun saa baade fornem og intelligent ud. Hvis Franz Joseph ikke havde set Elisabeth, vilde Søsteren sikkert være blevet Kejserinde.

Dagen efter skulde Kejseren til Middag hos sin Tante og Onkel. Da hørte han, ved sin Ankomst til det Hotel, hvor Hertugen boede, gennem en halvaaben Dør, en Samtale. En Kvindestemme, det er Elisabeths Guvernante bønfuldt Elisabeth om ikke at gaa ud, og i næste Øjeblik stod Elisabeth rødmende foran Kejseren. Han spurgte hende, hvorfor hun ikke maatte gaa, og hun fortalte ham, at hun var Barnet i Familien og skulde vedblive at være det, indtil hendes ældste Søster var blevet gift. »Takket være Dem, skulde jeg sidde indespærret hele Eftermiddagen, og ogsaa spise alene«, sagde hun. Guvernanten kom ind og sagde — rød af Vrede — til Elisabeth: »Prinsesse, hvad tænker De paa?« og til Kejseren: »Tilgiv, Deres Majestæt, men jeg har strenge Befalinger.« Hun fik trukket Elisabeth ind i Sideværelset og laaset Døren. Om Eftermiddagen spurgte Kejseren Hertugen, om det ikke ogsaa i Bayern var Skik, at Børnene kom ind i Stuen efter Middagen, for han vilde gerne gøre nærmere Bekendtskab med den næst-ældste Datter, som han lige havde set et Glimt af. Alle saa paa Kejseren, og Elisabeths Moder følte, at hendes stolte Planer med den ældste Datter sank til Jorden.

Franz Joseph havde i Almindelighed ikke nogen høj Mening om Kvinder, der til var der blevet intrigeret for meget mod ham, men da han stod overfor dette rene, uskyldige Barn, foregik der en Forvandling med ham, og Kærligheden slog ud i lys Lue.

Samme Aften gav Kejserens Mor et Bal, hvor begge Kusinerne deltog, Moderen udmærkede Helene, Kejseren, Elisabeth. Spændingen var stor, vilde Kejseren som sædvanlig bøje sig for den viljestærke Mor, eller maatte Moderen bøje sig for

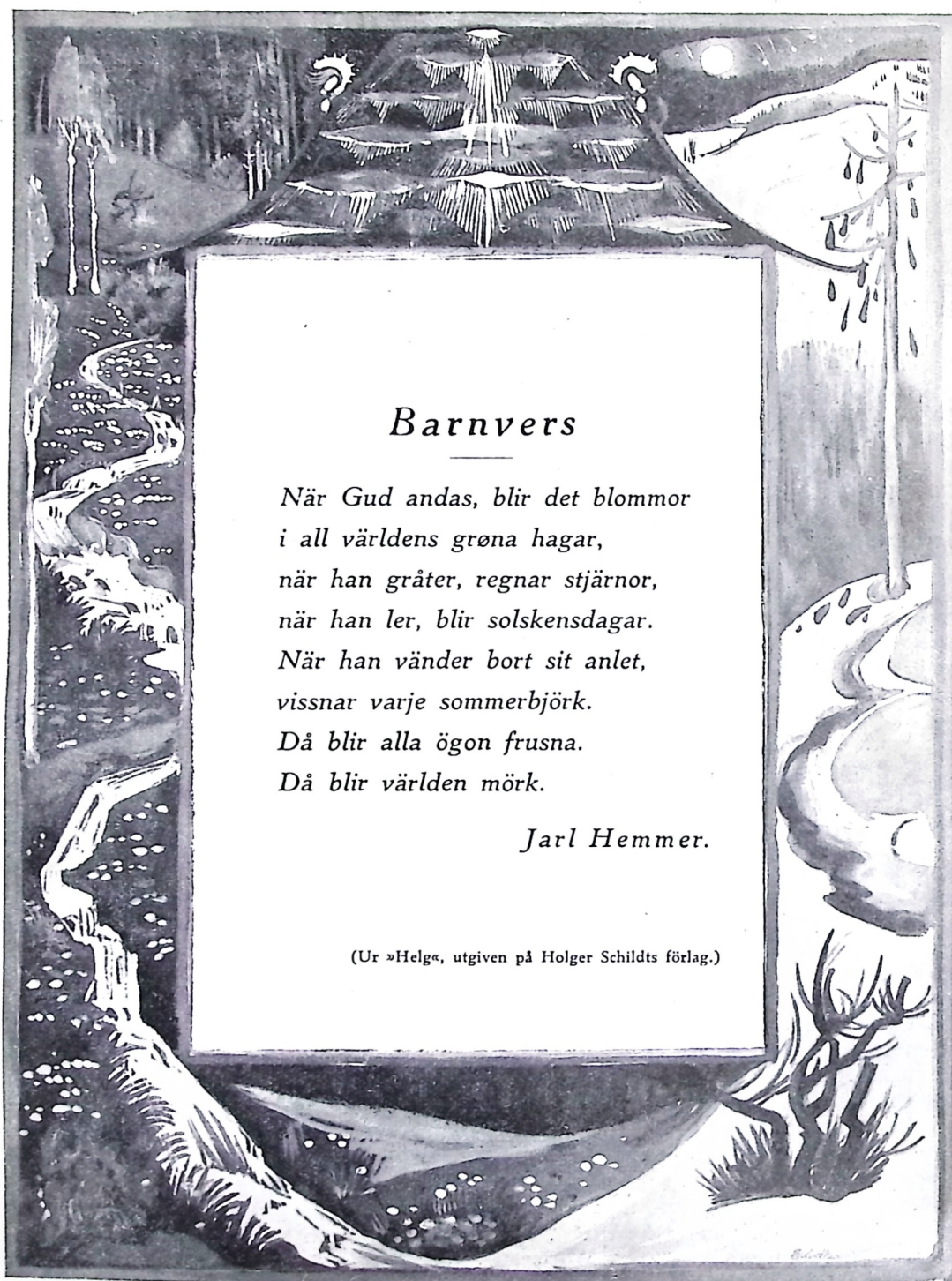
Kærlighedens Ret. Kejseren sejrede. Efter Ballet erklærede han, at ingen anden end Elisabeth skulde blive hans Hustru. Kejserens Mor bøjede sig, hun haabede at komme til at beherske dette knapt seksten-aarige Barn af sin egen Slægt, som hun beherskede Kejseren.

Næste Morgen anholdt Kejseren hos Forældrene om Elisabeths Haand. De var meget saarede paa Helenes Vegne, men Kejseren sagde, enten Elisabeth eller ingen. Kejseren ønskede, at Elisabeth skulde underrettes med det samme, men der maatte intet Pres lægges paa hende. Hun blev kaldt ind Af Ydre halvt, men i det Indre helt og aldeles et Barn. I Forbavselse slog hun Hænderne sammen og sagde: »Det er umuligt. Jeg er jo kun et Barn.« Men Frieriet havde dog tiltalt det romantiske i hendes Natur, og hun gav glædesstraalende sit Løfte. Paa Kejserens 23-aarige Fødselsdag - 18.8. - blev Forlovelsen deklareret.

I næste Nummer fortæller »Fromse« om Elisabeths Bryllup med Kejseren.

Hvem griber den?

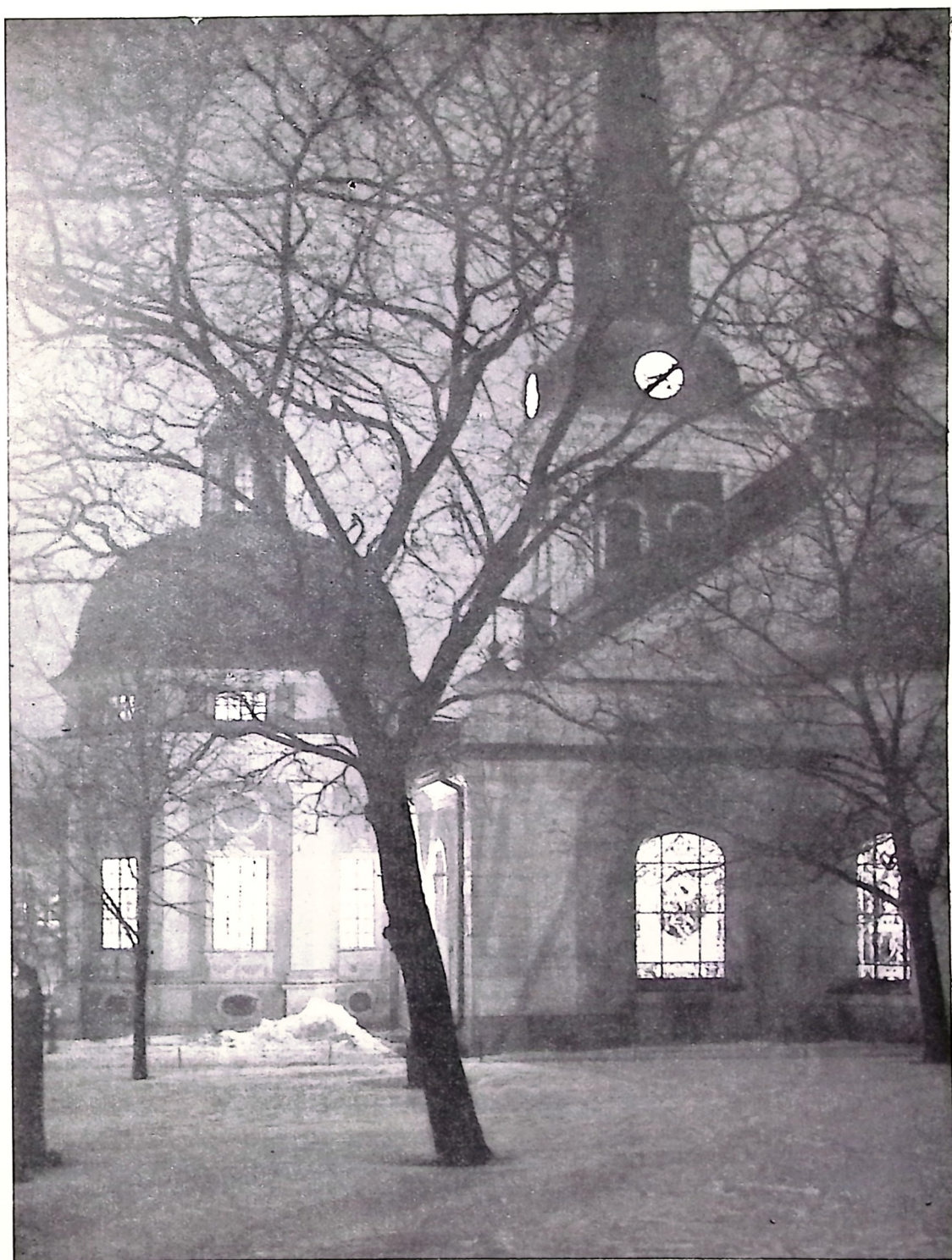
Barnvers

När Gud andas, blir det blommor
i all världens gröna hagar,
när han gråter, regnar stjärnor,
när han ler, blir solskensdagar.
När han vänder bort sitt anlet,
vissnar varje sommarbjörk.
Då blir alla ögon frusna.
Då blir världen mörk.

Jarl Hemmer.

(Ur »Helge«, utgiven på Holger Schildts förlag.)

Teckning av E. Lundh.

IULEMORGEN

LATTER.

Naar Vinterdagen graaner og gemmer i sit Slør
den store Skov, saa Solen og Fuglesangen dør,
naar Skyens Bjerge skjuler det dybe Himmelblaa,
og Grenen stille græder med tusind Taarer smaa,
naar Vinterhimlen flænges og væder med sin Regn
og strø'r et Væld af Perler i Hække og i Hegn,
naar hæse Krager skriger fra øde Lund og Vang,
— da trænger vi til Latter! Da trænger vi til Sang.

Naar Hverdagsliv og -Larmen gør Tanken træg og tung,
naar Sindet synes ældet, skønt Kroppen kun er ung,
naar husligt Liv og huslig Kiv og husligt Kævləri
er Døgnets dybe Toner og dets træge Melodi,
naar Nid og Nag er Dagligkost, og Vejen frem er trang,
— da trænger vi til Latter! Da trænger vi til Sang.

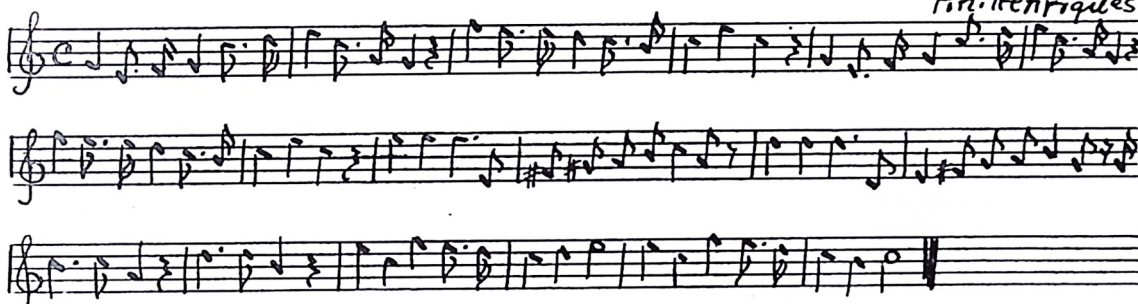
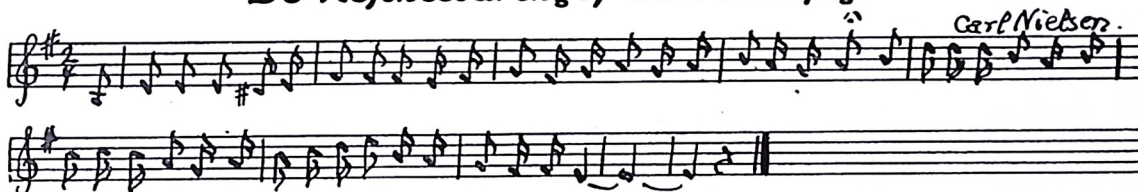
Naar gamle, slidte Vaner til Højbords bliver sat,
og latterlige Skikke bli'r Livets største Skat,
naar Nabo kigger efter i Nabohusets Gaard
og ind i Husets Køkken for at se, hvad Mad de faar,
naar Moder og Manér bliver alt, hvad Livet ejer,
og Smaaligheden Vægten, hvorpaa man alting vejer,
naar Stemmerne er sløve og mister Kraft og Klang,
— da trænger vi til Latter! Da trænger vi til Sang.

Spil op, du kaade Spillemand! Vi trænger til Musik!
Stryg Buen over Strengen! Hvad saa, om den slaar Klik!
Er Øvelsen kun ringe i Finger, Haand og Arm,
— blot Flammen i dit Indre er rig og ren og varm.

Syng højt, du kaade Sanger! Vi trænger til din Sang!
Er Vinterdagen kort og knap, er Natten dobbelt lang.
Syng Solen ind i Sindet! Syng Sangen ind i Bryst!
Vi længes efter Lyd af din lattermilde Røst.

Held den, der kender Glæden og Glædens gyldne Skatte,
som ej Alverdens Penge og Mønter kan erstatte!
Held den, der fik et Fond af Smil i Vuggegave givet!
Hvad Skummet er for Bølgens Top, er Latteren for Livet!

GUNNAR JØRGENSEN.
(Fra Digtsamlingen »Vaarbrud«.)

*Ku lister sig Vinden for Skolens Dør.**Hakon Andersen.**Skolen er god nok og Bøgerne med.**Fir: Henriques.**De Refsnøesdreng, de Samsøpiger.**Carl Nielsen.**Der er Gry over Danmark.**E. Flagstad.***a.***Jeg er Vandringsmand.**J. Bentzon.***6.**

Foraaret kommer.

Af Marie Hamsun.

Dybt inde i Dalen ligger der en Gaard, som hedder Langegaard. Den kunde i Grunden lige saa godt have heddet Korte-gaard, for det er kun en lille Gaard.

De har fire Køer paa Langegaard, og de hedder Sorte, Snehvide, Julegaas og Stjerne. Og saa har de fire Børn, som hedder Ole, Ejnar, Ingrid og Martha.

Drengene er ældst; Ole er ti og Ejnar otte.

Og Sorte er den ældste og fornemste af Køerne; den var fra Begyndelsen Oles Ko. Snehvide har ingen Horn og er derfor ikke videre dygtig til at slaas, men ellers er det en god Ko. Den var Ejnars.

Men Drengene var store Handelsmænd; de sjakrede og tuskede med alt, hvad de havde, og en skønne Dag byttede Ole Sorte bort og fik Snehvide i Stedet; han fik naturligvis en eller anden værdifuld Ting i Købet. Men kort Tid efter gik Handelen tilbage; Ejnar fik Snehvide tilbage samt en passende Tilgift. Var Sagen nu dermed i Orden? Nej, paa ingen Maade; de to Køer blev med Mellemrum handlet frem og tilbage, saa at der aldrig var andre end Drengene selv, der kunde hitte ud af, hvem der for Øjeblikket ejede den ene, og hvem der ejede den anden. Julegaas og Stjerne var paa faste Hænder og blev hverken købt eller solgt, og det var smaa, faste Hænder, som ikke slap deres Tag. Hver Aften, naar Mor malkede, sad Ingrid og Martha paa hver sin lille Kasse og holdt i Halen paa hver sin Ko, for at Mor ikke skulde blive dasket i Ansigtet.

Det trak ud med Foraaret iaar; hvor mon det dog kunde være? Drengene var frygtelig ærgerlige, fordi de saadan maatte gaa og vente paa det sene Foraar, for dette Aar skulde Ole og Ejnar for første Gang til Sæters som Vogterdrengene.

De glædede sig voldsomt til det, for ganske vist var det en ansvarsfuld Stilling, men det var ogsaa en Stilling, som de kunde tjene mange Penge paa. Der hørte nemlig en stor, god Sæter til den lille Langegaard; den laa saa langt borte, men Folk allevegne fra lejede Græsning paa den hver Sommer til deres Køer og Geder. Og naar saa Efteraaret kom, og Lejerne

betalte, saa var der jo ingen, som ikke gav Vogterdrengene en Femogtyveøre eller Halvtredsøre ekstra. Ja, Byens Klokker havde givet den forrige Vogterdreng to Kroner i Drikkepenge, men Klokkerkøerne var nu ogsaa særlig drilagtige at passe paa.

Jo, iaar længtes Drengene meget efter Foraaret.

Der var ikke meget ved Almanakken! »Græsmaaned!« vrængede Ole. »Hvor mon det Græs er henne?« Og da de kom til Maj, Blomstermaaned, saa var det akkurat det samme; der laa Sne i Skoven, og Markerne var graa og gule af alt det visne Græs fra forrige Aar.

Men saa endelig en Dag kom Foraaret.

Solen bagte saa varmt, saa varmt. Den brune, tjærede Ladevæg var lunken at tage paa, og store, blanke Fluor sad og skinnede grønne og soledede sig hele Vejen op ad den.

Og Smaapigerne fik pludselig saa travlt med at hoppe Paradis i Solen ved Ladevæggen. De kunde ikke rigtigt; de var saa smaa ifjor, da de lærte det, at de næsten havde glemt det igen til iaar. Men de havde da ridset nogle Ruder op i Sandet og hoppede flittigt frem og tilbage, snart paa et Ben og snart paa to og to, og de syntes, at det er forfærdelig morsomt at hoppe Paradis.

Men Drengene spiller Klink. Der skal Knapper til, mange Knapper. Ole har været klog og fremsynet og har samlet flere Dusin af baade Totter og Janter. Ejnar derimod hører ikke til dem, der sørger for den Dag imorgen. Men naar Øjeblikket er kommet, og Knapperne skal bruges, saa maa de jo skaffes til Veje. Det er Grunden til, at Mor ikke kunde finde en eneste Knap imorges, da hun ledte i Sykurven og absolut skulde have fat i én. Det er ogsaa Grunden til, at Bukserne hænger saa poset og underligt paa Ejnar lige for Øjeblikket, og han har maattet gemme de overflødige Seler inde under Laden saa længe. For han har altsaa sprættet Bukseknapperne af.

»Plat —! Krone —!« raaber de og kaster sig ivrigt ned paa Maven for at se, hvad det bliver.

Og Lykken er saa afgjort paa Oles Side; det varer ikke længe, før Ejnar har tabt baade de Knapper, han fandt i Sykurven, og dem, han fandt paa sine Bukser.

»Du maa laane mig tolv Janter; du skal

faa dem igen, naar jeg har vundet nogle fra dig,« siger Ejnar.

Ja, Ole har ikke Lyst til at holde op at spille allerede, og derfor laaner han Ejnar de tolv Janter.

Men Ole tager et dyrt og fint Stykke Kridt op af Lommen og skriver et Tolvstal paa Ladevæggen. Han har egentlig ikke Raad til at spendere Kridt paa en skrubbet Ladevæg, men her er ingen Vej udenom, for det er slet ikke utænkeligt, at Ejnar senere kunde finde paa at sige, at det for Eksempel var seks Janter, han havde laant.

Men lille Ejnar har hele Tiden Uheld. Og Ole strækker sig saa langt som til at skrive endnu et Tolvstal og senere et Tital paa Ladevæggen.

»Nej,« siger han til Slut, »nu kan jeg ikke risikere mere paa det uvisse — for hvor skal du skaffe dem fra?«

Ejnar ved straks Raad: »Jeg kan sprætte dem af mine Søndagsbukser,« siger han.

»Det bliver ikke mere end tolv Janter!«

Det bliver tolv til, hvis jeg ogsaa sprætter dem af foran.«

»Er du gal,« siger Ole beundrende, »du kan da ikke sprætte dem af foran.«

Jo, det kunde Ejnar godt.

Lidt efter er alle Knapperne ude af Søndagsbukserne, og et Øjeblik senere har Ole vundet dem med.

Men heldigvis er det Ejnar, der ejer Sorteper for Tiden.

»Vil du bytte Ko?« spørger han. »Naar vi slipper Køerne ud imorgen eller iovermorgen, saa bliver der naturligvis et farligt Stangeri. Og saa kommer det an paa, hvem der er stærkest.«

»Ja-e,« siger Ole og tænker over det.

»Det bliver nok Sorteper,« mener Ejnar; »hun vinder over hele Kompagniet! Hun tager maaske Snehvide paa Hornene og hiver hende ud i Bækken; tror du ikke ogsaa?«

»Jo-e,« siger Ole.

Og det var sandt, at Sorte var vild om Foraaret, naar hun slap ud; hun plejede at stange og grave i Jorden, saa det røg om Ørene paa hende, og saa brølede hun som en Okse. I den Retning var det en storartet Ko. Saa var det ikke sjovt at være Ejer af en af de andre Stakler.

»Hvad vil du have i Købet?« spurgte Ole.

»To Dusin,« sagde Ejnar.

Saa snakkede de lidt frem og tilbage om det. Tilsidst bestemte Ole sig for Sorteper; Tilgiften fik han pruttet ned til halvandet Dusin.

Men noget efter kom lille Ejnar tudbrøslende ind i Køkkenet til sin Mor.

»Jamen, hvad er der dog i Vejen?«

»Det er Ole, som . . .«

Hvad er der med Ole? Er han faldet i Elven?« raabte Mor og var allerede paa Spring. Hun gik hver eneste Dag og var ængstelig nu i denne Foraarstid, hvor Elvene svulmede, og Vandet fra Fjeldene styrtede afsted over Stok og Sten.

»Nej — han har snydt mig for alt, hvad jeg ejer og har!« hulkede Ejnar. »Først snød han mig for alle Knapperne fra Sykurven —«

»Ja, det er vel dig, der har taget dem?« spurgte Mor.

»Ja-e. Og saa alle de Bukseknapper, der er til i hele mit Liv!« græd han. »Og nu har han faaet Sorteper, og imorgen skal hun ud og hive Snehvide over Bækken!« Ejnar var aldeles fortvivlet. »Men, Mor, aa, kan jeg ikke faa de Medaljeknapper, som du har i Kommoden, saa jeg kan bytte mig til Sorteper igen?« bad han saa indstændigt.

Det var nogle blaa Emailleknapper, han mente.

»Men er du da rent tosset,« sagde Mor. »De fine Knapper skal I jo arve efter mig engang, ved du da nok.«

»Hvornaar bliver det?«

»Hvornaar? Naar jeg engang er død, tænker jeg.«

Da græd Ejnar endnu stærkere og sagde: »Det er der saa forfærdelig længe til, uh-uh-uh!«

Men da lo Mor. Og saa fandt hun en lang, rød Blyant frem og bad ham vise Ole den, saa lod han nok Handelen gaa tilbage.

Og nu straaled Ejnars vaade, stribede Ansigt som en lille Sol, og hans Hulken gik lige over i Latter. Han snappede den nye, blanke Blyant og stak den bag Øret, tog et ordentligt Tag i Bukserne, som var gledet temmelig langt ned, og styrtede ud af Døren.

Og et Minut efter var Sorte igen hans.

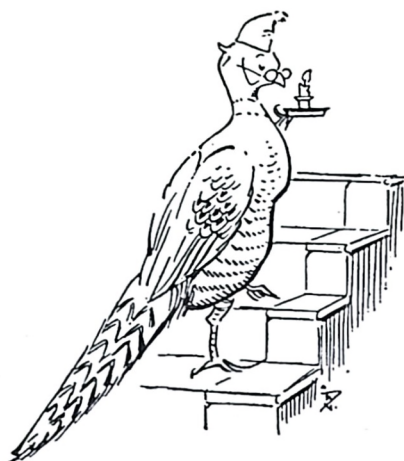
Men Ole gik stille og alvorlig op paa Værelset og pakkede den røde Blyant ind i Silkepapir og gemte den imellem sine Ting.

Fra »Landsbybørn hjemme og paa Sæteren.« Henrik Koppels Forlag.

- FRA DYRENES VERDEN -

Fra England til Skotland.....

Godnat, Børnlil! -- Jeg vil ikke
forstyrres.

Aah! -- Maa vi ikke, nok -- hva'
Bessefar!

SVIN!!

Drag i Solskin ud som i Regn og Slud.

»Spejderbror — her er min Haand....«

Om Pigespejderne kender ovennævnte Sang, ved jeg ikke. — Men, at de kender Danmarks morsomste Mand, Storm Petersen, det ved jeg, selv om I selvfølgelig ikke kan begribe, hvad de to Ting har med hinanden at gøre. Det skal jeg sige Jer.

Storm Petersens barokke Morsomheder ejer nemlig tit en Dybde, som man ved første Øjekast overser, fordi man har travlt med at le af det vittige Point. Noget af det mest rammende og sande, han har sagt, har han lagt i Munden paa den Mand, der med et Suk siger: »Man taler om Verdensfreden. Gid jeg kunde holde Fred i min tre Værelses Lejlighed.«

De Ord kunde vi Spejdere uden Skade lægge os paa Sinde.

Vi er jo dog med i Kampen for Verdensfreden, selv om hverken denne eller den næste Generation kommer til at opleve den — vi faar saa trøste os med, at enhver Sag kræver sine Pionerer. Vi er Pionerer i Arbejdet for Verdensfreden, og det er en stor Ting — saa stor, at vi for det mægtige Maal ofte glemmer de smaa Ting, der danner Milepælene paa den lange Vej frem. En af disse smaa Ting er at holde Fred indbyrdes, og skal vi ikke være enige om, at det kniber det undertiden svært med? Kan Du ikke holde Fred med Dine Spejderkammerater, uanset om Uniformen er blaa, gul eller grøn, kan Du ikke med Held være med i Arbejdet paa det verdensomspændende Broderskab mellem Nationerne. Thi hvad hjælper det at slaa Bro med fremmede Nationer gennem Brevudveksling, hvis Du samtidig affærdiger Din Kammerats Arbejde med et Skuldertræk?

Jeg skal nævne et Eksempel, hvor det tilfældigvis var en blaa, der »bed« af en gul. Det er ikke derfor, jeg nævner det — der findes rimeligvis Masser af Eksempler, hvor en gul har bidt af en blaa, saa det er altsaa ikke det, I skal lægge Mærke til, men blot Tingen i sig selv. Ved Pigespejdernes store Sommerlejr ved Brændegaards sø kom et Par Flokførere paa Besøg. De faldt i Snak med nogle Pigespejdere om Spejderarbejdet i Almindelighed, og

det hele tegnede meget fredeligt, indtil en af Pigespejderne pludselig brød ind med et:

»Pyt — Flokførere er jo ikke andet end kasserede Pigespejdere.«

Jeg kender vedkommende Flokfører, der tog imod Bemærkningen, og jeg ved, at hun tog imod den med det Smil, den fortjente. Den blaa Pigespejder kender jeg ikke, men jeg gaar ud fra, at hun har været meget ung!

Som sagt — det, der hændte Flokføreren, kunde maaske ogsaa en Dag hænde Pigespejderen, og det er det uværdige, daarlige Kammeratskab, jeg synes, vi skulde se at komme til Livs, før vi sætter os de store Maal, som vi altsaa endnu ikke er modne nok til at magte. Vi har saa travlt med at holde paa »vi og vort«, at vi sommetider overser de andres Berettigelse, skønt de dog er med i det samme Arbejde paa de samme Idealmod de samme Maal, kun med den eneste Forskel: Uniformens Farve! Synes I ærlig talt, vi kan være bekendt at kævles om det i det uendelige? Skulde vi ikke være enige om at lade det høre til Spejderbevægelsens Børnesygdomme og saa se at anlægge et lidt fornuftigere Synspunkt. Det er saa smukt og saa kønt, naar vi en Sommeraften sidder om Lejrbaalet og synger om Spejdervenskab og Sammenhold, men man faar undertiden en lidt ram Smag i Munden, naar man tænker paa, hvordan vi fører Ordene ud i det praktiske Liv. De store iblandt Jer skulde først og fremmest lære de smaa Fordragslighed og Respekt for Kammeratens Arbejde, saa kommer alt det andet nok efterhaanden. Men man lærer nu engang ikke at læse, hvis man ikke kan sin A. B. C.

Julen er den Tid, der mere end nogen anden giver Stof til Eftertanke. Vi kommer i Tanker om saa meget i det svundne Aar, der ikke burde have været, og vi beslutter os ærligt og redeligt til, at i det nye Aar skal det blive anderledes. De gode Forsætter lider som oftest en ynkelig Død, saa snart man er et Par Dage inde i det nye Aar, men det Forsæt at holde Fred i Rækkerne hos os selv — gul, blaa, grøn — det skulde være et af den Slags, vi skrev os bag Øret og hver især bestræbte os for at føre ud i det virkelige Liv. Det er dog saa lille og nem en Ting, at vi slet ikke kan være andet bekendt!

Altsaa: Husk paa Storm Petersens vise Ord om den tre Værelsens Lejlighed, naar Du føler det hede Blod bruse op i Dig — og luk saa Munden i for de bitre Ord, der slet ingen Brug er for, og som ingen Verdens Nytte eller Glæde er til.

Glædelig Jul, allesammen, og et godt Spejderaar!

Aase Guldbrandsen.

I Folkedanserlejr ved Horsley Towers.

Liverpool Street Station!

Vi vælter ud af Toget alle 14 med vores lille, fikse Oppakning, der, foruden Rygsække og Tvær-sække, talte adskillige Fotografiapparater, 2 Harmonikaer, 3 Guitarer, (Mandolin) og sidst men ikke mindst vores Fane, (d. v. s., det var Meiserne, der havde stillet deres Fane til Disposition for Englands-holdet).

Der er tilsyneladende ikke kommet nogle for at tage imod os — og lidt lange i Ansigterne vandrer vi hen mod Udgangen. Da pludselig lyder der et Raab: »Here they are«, og en Sværm af engelske Førere i meget forskellige Aldre kaster sig over os, griber vores Bagage, haler os med ud paa Gaden, alt imedens vi maa aflægge Beretning om, hvorvidt Nordsøen har været »calm« eller »rough«.

En lang Række Privatbiler holder ude paa Gaden, alle med orangefarvede Flag med Numre, og da vi ser nærmere til, opdager vi, at Førerne har orangefarvede Armbind med samme Nr. som deres egen Vogn, (senere fik vi at vide, at disse Flag med Nr. betød, at disse Biler velvilligst var stillet til Disposition for Gæsterne!) Naa, vi saa lidt paa Vognene — den ene var bedre end den anden, hvorfor jeg lod mig skubbe ind i den ene(!), og saa jog vi af sted i den forkerte Side af Gaden, (England har Venstrekoersel), og i rasende Fart, (man har heller ikke Hastighedsgrænse derovre), ud til Horsley Tower.

Vi er de første Udlændige, der ankommer til Lejren, men til vores store Sorg blev vi fordelt i 2 Lejre — nogle skulde være i Nansens group, andre af os blev ført til van Diemensland. (Alle Grupperne var opkaldt efter berømte Opdagelsesrejsende), men det varede ikke længe, førend vi fandt os til Rette. Næste Dag ankom de fleste andre Udlændinge: Tsekkoslovaker, Franskmænd, Belgiere, Hollændere — og en Del fra Schweiz, Skotland, Irland og Wales. Svenskerne og Nordmændene var forsinkede paa Grund af deres Landslejr.

Tirsdag: Horsley Towers, (stor Pigeskole med 60 Elever) beses; det er et gammelt Slot fra Dronning Elisabeths Tid — det meste af det er brændt, men genopbygget 1803; Manden, der den Gang ejede det, var gift med Lord Byrons eneste Datter, og han havde en sand Mani for Vaabenskjolde; overalt — i Vinduesruderne, paa Panelerne, paa Gulvfliserne — var Byrons Vaabenmærker indgraverede. Bestyrerinden viste os rundt paa hele Skolen, og inde i det store Musikværelse, hvor Skolens Jazzband holder

til, bliver Danskerne opfordret til at spille og synge, og for fuldt Hus sang vi et Par Vers af »Drag i Solskin ud.« Saa op paa Taget for at nyde Udsigten over Lejren — ud gennem den vidunderlig skønne Park — og i øsende Regn og skarpt Trav gaar det saa tilbage til Lejrpladserne.

Om Eftermiddagen er der Prøve i Gymnastiksalen, og alle er i Dragter. Det var frygtelig lummert, og vores Dragter var hjemmevævede og meget varme. Vi misundte inderst inde Hollænderne, der under deres Trøjer kun havde en lille Silkebluse uden Ærmer — men ikke desto mindre danser vi med saadan Liv og Lyst, at Mrs. Kennedy (ivrig Folke-danser og gift med Direktøren for den engelske Folkedanserforening) kom og komplementerede os for vores Dans. Saa ud paa Tennisbanen — der skulde gøre det af for Scene — og saa marcherede vi alle 150 ind og ud og om igen, indtil vi lige kunde staa paa den Plet, vi skulde, alt medens alle Skolens Elever, de engelske Spejdere og Journalister for rundt og fotograferede os fra alle Kanter.

Da det styrtregnede om Aftenen, fik vi Lov at holde Lejrbaal i Hallen paa Horsley Towers; dæmpet Loftsbelysning — Ild i Kaminen — slet ikke ilde. En af Førerne fra London, Mrs. Liddle, og et Par Spejdere spillede en Del smaa Folkemelodier paa Fløjter, de selv havde skaaret (den Slags Hyrderne bruger), og saa sang vi alle Gang paa Gang den internationale Pigespejdersang (den skulde vi slutte Förestillingen paa Teateret med). Da vi gaar hjem, øser det ned i stride Strømme; vi samles i Spiseteltet og faar et Krus Ærtesuppe, inden vi kryber til Køjs. Det blæser op — Vinden river i Teltet, Regnen trommer paa det, og Uret paa Horsley Towers Taarn slaar hvert Kvarter. Sikken Energi.

Onsdag: Morgenparade. Kun det internationale Flag gaar til Tops. Tanken er god nok — men naar man tænker tilbage paa den skandinaviske Lejr i Finland — saa glemmer man dog aldrig det Syn, naar de mange Nationers Flag hver Morgen gik til Tops.

Naa, men vi skal til London i Dag — Verdens største By — Vejret er fint, og vi er alle i stiveste Puds. Nede ved Hovedlandevejen holder en Række store, røde Busser og venter paa os, og det varer ikke længe, førend vi alle er paa Plads, og saa ruller vi af. Ved en af Broerne bliver vi sat af og gaar ombord i en Floddamper, og saa sejler vi til Tower.

Tower er et storslaet Eksempel paa en engelsk Borg fra Middelalderen, White Tower paabegyndt 1078 af Vilhelm Erobreren. Vi drager derind — delt i Smaapartier — hver med en engelsk Fører. Pragtfulde, gamle Rustninger og Vaaben — mere end solide — man forbavses over, at en Hest virkelig har kunnet bære ikke alene sit eget Panser men ogsaa en Rytter i Panser og med Vaaben. Saa gaar Turen til Taarnet med Kronjuvelerne. Man lukkes ind i smaa Hold og gaar andægtigt rundt om den enorme Glasmontre, hvori det hele er anbragt. Det var ikke noget almindeligt Syn — det var en fantastisk Pragt af Ædelstene og Guld. Kroner, Sceptre — Saltkar af Guld og saa store som Dukkehuse. — Vi er betagede! Men vi maa videre — ud i Luften, ind efter Postkort, hen til »the traitors gate« — Forræderens Port — hvorfra ingen vendte ud, naar han først var kommet bag den. Vi stirrer paa Soldater med Bjørneskindshuer saa langt ned over Øjnene,

at man slet ikke kan forestille sig, hvordan de kan se for dem — men vi er sultne og haster ned til vores Floddamper, hvor der bliver serveret Frokost for os, bestaaende af Sandwiches, Salat, Blommer, Fersknær og Kirsebær — hvor kan man ønske sig noget bedre paa en varm Dag? Og medens vi tager for os af Retterne, sejler vi stadig. — Cleopatras Naal! Vi maa se op for at betragte den Obelisk, som oprindelig stod foran Heliopolis Templet i Ægypten, hvis Regering i 1878 skænkede den til England.

i Butikker — og atter nogle vil paa Nationalgalleriet — dertil hører Halvdelen af Danskerne. Med Mrs. Mark Kerr i Spidsen vandrer vi af gennem Whitehall — hun udpeger særlige Bygninger for os, forbi Cenotaph, (Mindesmærket for de i Verdenskrigen faldne) — Downing Street, hvor Statsministeren altid bor — Nelsons Søjle — rundt paa Nationalgalleriet, videre gennem St. James Park til Dronning Viktorias Monument, (der hver Morgen bliver vasket!), forbi Buckingham Palace til Head-

Folkedanserne, som repræsentered Korpset i England.

Videre — London County Hall — Westminster Bridge. Af igen og op i Parlamentet. Forskellige Medlemmer viser os rundt — efter at vi først er blevet delt i tyske og engelsktalende Grupper. Igennem Underhusets enkle, men mørke Mødesal, ind i Overhusets pragtfulde Mødesal; saa Skrinet med Mærker af, at Gladstone har hamret løs paa det under sine Taler — Løberen, man ikke maa komme udenfor, naar man har Ordet, (i Tilfælde af Fjendskab var man — ved at træde tværs over Løberen — i Stand til at stikke Fjenden ned paa den modstaaende Bænk) — the woolsack (Symbolet fra den Tid, da Englands kommercielle Storhed næsten udelukkende skyldtes Handelen med Uld), hvorpaa Lordkansleren sidder til Møderne. Nede i St. Stephens Crypt (14. Aarh.), kan Parlamentets Medlemmer blive viet og holde Daab. Rundturen er forbi — nogle vil se de kgl. Stalde — nogle vil

quarter. — Her blev vi af nye Spejdere vist rundt i den store 4-etagers Bygning, der tilhører de engelske Pigespejdere; virkelig imponerende — Masser af Kontorer, Bladredaktion, Systue, Skråderværksted — alt betjent af Spejdere. Stor Restauration, hvor Spejdere med Paarørende kan spise, stort Bibliothek — hvor festlig dækkede Teborde ventede os. Ih, hvor vi spiste og drak! Saa ned i Forretningen — alle skulde have nogle Smaating med hjem, om ikke andet saa et Billede af Verdensspejdercheferne.

Ud i Busserne igen — hjem? Nej, til Westminster Abbey. Og saa styrtede vi igen rundt — saa med Andagt paa den ukendte Soldats Grav, saa et Utal af Sarkofager og Mindetavler for forskellige kongelige og berømte Personer — saa ogsaa Kroningsstolen, der — trods sit lasede Betræk — stadig bruges, som den er; under den ligger Stenen fra Scone, som Kong Edward d. 1. hjemførte fra Skotland som

Trofæ, (paa denne Sten kronedes tidligere de skotske Konger). Vi gaar nu lidt mere stille rundt, man er ikke saa hidsig efter at høre paa Føreren mere — man drysser stille ud i fri Luft, for nu er man virkelig saa træt. Ens stakkels Hjerne kan slet ikke holde til alle de Indtryk, den har faaet — man har Fornemmelsen af, at man intet som helst kan huske — ikke i Øjeblikket, men senere haaber man, det dukker op igen. Og sløve kører vi tilbage til Lejren — faar lidt Aftensmad og saa ellers tidligt i Seng.

— — —
Det er dejligt, men anstrengende, at være Folkesdanser i London, saa jeg foreslaar, at vi trækker Vejret lidt og fortæller videre om alle vore Oplevelser i næste Blad.

Meise.

Divisionschefsmøde

afholdtes den 26. November.

Man blev paa Mødet enige om at forandre Fordringerne til Patuljeførereksamen saaledes, at den fra D. D. ser ud, som følger:

1. 1. Kl. Prøven.
2. Kunne gengive 200 Ord i behersket og klar Form, saa ingen Misforstaaelse kan opstaa.
3. Have planlagt en Vandretur, en Terrænleg, 4 Woodcraft Ture og en Hjemstavnstur for en Patulje, og saa vidt der bliver Lejlighed dertil, have gennemført en af disse.
4. Kunne lægge Planer for Week-end Lejre med alt Tilbehør inclusive Lejrhygiejne.
5. Eksercits.
6. Kunne Korpsets Forretningsgang.
7. Pludselige Situationer.
8. Kunne holde et Foredrag over et Spejderemne, ca. 10 Minutter.
9. Have været Patuljefører i tre Maaneder og fremlægge Patuljedagbog over de førte Møder.
10. Kende og kunne lege mindst 12 Nyttelege for Patulje og angive, til hvilke Prøver disse Lege kan anvendes.
11. Kunne eet af de tre Punkter til Hjemstavnspejder (se Side 179 i Haandbogen).
12. Kunne undervise en Patulje i tre Slags Husflid.
13. Skriftlig Prøve, som sker paa Stedet.

Patuljeførereksamen tages enten ved et af Korpsets Kursus eller hos Rejsesekretæren.*

Paa Mødet blev det bestemt, at de Førerkursus, der skal afholdes i 1934, skal holdes i de forskellige Divisioner. Evt. slaar flere Divisioner sig sammen.

* Ovenstaaende vil senere blive trykt saaledes, at det kan klippes ind i Spejderbogen.

Der foretoges nogle smaa Ændringer ved Væbner- og Riddersnoren samt Litteraturmærket:

Væbnersnoren: er fra D. D. som følger: Spejderen skal være II. Kl. Spejder og have 6 Duelighedstegn, nemlig Kok, Husflid, et Mærke fra Naturgruppen, et fra Specialgruppen, et fra Spejderfærdighedsgruppen og et efter frit Valg.

Riddersnoren: Spejderen skal være I. Kl. Spejder og have 12 Duelighedstegn, nemlig Samariter, Samfundsspejder, Pioner, 2 fra Gruppen for kvindelige Færdigheder, 2 fra Naturgruppen, 1 fra Specialgruppen, 2 fra Spejderfærdighedsgruppen og 2 efter frit Valg.

Litteraturmærket: Pkt. 3: Bøgerne vil ikke blive angivet i »Pigespejderne«, men alle Oplysninger om Bøger kan faaes hos Divisionschef Frøken Merete Kloch, Hjørring.

Bøger.

Den, der læser alle Bøger, læser ingen.

Selma Lagerlöff: »Høst«. (Gyldendal).

Samtidig med Selma Lagerlöffs 75 Aars Fødselsdag udsendtes hendes nyeste Bog. Bogen er delt i tre Afsnit. I det første fortælles forskellige Ungdomserindringer, dernæst følger en Del Fortællinger og til Slut en Samling Taler og Foredrag. Det er en Bog, som læses med Udbytte, og man glæder sig over Selma Lagerlöffs morsomme Maade at fortælle paa. Mange Ting i denne Bog især blandt Fortællingerne egner sig til Højtlesning for Spejdere.

Knud Andersen: »Elleve Maaneder paa Havet og een i Havn«. (Gyldendal).

Knud Andersen vil sikkert vinde sig mange nye Venner med denne Bog, der beretter om »Mon-sunens« Sejlads Jorden rundt. Foruden »Skipperen« er der 4 Mands Besætning paa Skibet, og disse fem danner et lille Samfund paa Havet, af Kokken »Sonny Boy« kaldet »Verdens mest ideelle Stat«. Knud Andersen er taget ud med sin Skude for at fordybe sig i Havets og Uvejrets Væsen, der »siger saa meget om Menneskesind«, og for at »leve et trygt og lykkeligt Liv og lade Kærlighed raade over Had, Visdom over Dumhed, Forstaaelse over Snæversyn og Offervilje over Begær«. — Det er en god Bog.

»Teknikkens Vidundere«. (Gyldendal).

Er et nyt stort Subskriptionsværk, det har som Undertitel »I Fartens Tidsalder« og omhandler alle moderne Opfindelser til at komme hurtigt afsted paa. I de to foreliggende Hæfter er det Jernbanernes Saga, der skrives. Det er mere spændende end at læse en Roman at læse om

alle de Vanskeligheder, der maatte overvindes inden f. Eks. de store Baner fra Atlanterhavet til Stillehavet tværs over Amerika blev til. Et rigt og afvekslende Billedstof fortæller mange Steder i Beretningen bedre end Ord

Viva Lütken: »Det store Eventyr«. (Jespersen og Pio).

Denne Bog er en Fortsættelse af »Den vide, vide Verden«, men kan udmærket læses selvstændigt. Bente og Per er atter paa Tur i Tirol sammen med Vennen Fritz, og paa en frisk og fornøjelig Maade fortælles om deres mange Oplevelser. Vi faar meget at vide om Tirol, om Befolkningen og det smukke Land. Forfatterinden gør klogt i at lade sine Bøger foregaa i fremmede Egne, som hun forstaar at beskrive saa levende ud fra et grundigt Kendskab til dem. — Bente og Per holder vi af, de har et sundt Syn paa Tilværelsen og et Hjem med et Par dejlige Forældre. Det sidste maa fremhæves, for det er underlig, forskruede Forhold de fleste »Heltinder« i »Ungpigebøgerne« lever under. — Jeg haaber, Viva Lütken's nye Bog maa faa mange Læsere, det fortjener den.

Ellinor Kielgast: »Pigebørn, rejs ud«. (Jespersen og Pio).

Titlen lyder saa tillokkende, og man haaber at faa en Bog om det aktuelle Emne — men man skuffes. Det er blevet til en ganske almindelig Underholdningsbog, end ikke den »yndige« Slutning mangler. Men noget videre med Virkeligheden at gøre har denne Bog ikke. Titlen er misvisende.

Estrid Ott: »Børnene i Danmark«. (Jespersen og Pio).

Estrid Ott kom i Sommer hjem med sine fire Børn, og vi hører her om deres første Møde med Danmark. Det er morsomt at læse, hvad der gør mest Indtryk paa de smaa »Amerikanere«, og vi andre kan læse, hvor meget, der er at se i vore daglige Omgivelser, naar vi har Øjnene med os. Børnenes Far har fotograferet dejlige Billeder til Bogen.

Lucy Perkins: »De hollandske Tvillinger«. (Jespersen og Pio).

En god Bog for de yngste Læsere, om to Børns Liv paa Landet i Holland. Morsomme Tegninger.

Charles Dickens: »David Copperfields Barndom«. (H. Hirschsprungs Forlag).

Denne Bog er helt rigtig. Afsnittet om David Copperfields Barndom, i en Bog for sig i direkte Oversættelse fra Originaludgaven. Undertiden er der sprunget noget over, og Mellemrummene er forklaret i faa Ord. Det er en Bog for de af jer, der virkelig holder af at læse. Er beregnet paa 8—12 Aars Alderen.

Gør godt, naar du kan. —

Gør godt, naar du kan, om end lidet det er.
Hjælp den, der trænger, selv om ingen det ser.
Giv et Smil til den, der sjældent det faar,
og klap den Stakkel, alle andre slaar.

Julelysestager.

Hvis I synes, I trænger til at forny Lyseholdere og Lysestagerne, saa hør, hvordan I selv kan lave dem.

Julering.

Jul og Lys og Gran hører sammen, naar man skal skabe den rigtige Julestemning. De grønne, friske Grangrene pynter meget, og de hyggelige Julelys glæder vi os til at se igen.

Prøv at lave en Julering med Lys til at hænge op i Stuen. Det inderste laves af Kabeltraad eller Staaltraad, beklædes udenpaa tæt med Grangrene (brug Ædelgran, det drysser ikke saa hurtigt). Til Stearinlysene laves Staaltraadsspiraler, eller almindelige Lyseholdere stikkes ned i Granen. Lidt røde Baand vikles ind imellem Granen, og hele Ringen hænges i fire røde Baand op i Døren eller Loftet. En Juleklokke kan eventuelt hænge ned i Midten i et Baand.

Man kan være sikker paa, at en saadan Julering vil være velkommen overalt og se hyggelig ud, hvor man hænger den.

Smaa Lysestager.

Tre smaa Træplader paa ca. 1½ cm Tykkelse 5×5, 4×4 og 3×3 cm udsaves (eller bestilles hos Snedkeren). I de to øverste bores et Hul saa stort, at et Julelys kan sidde i dem. De tre Stykker limes sammen, males røde og kan pyntes med lidt grøn Maling paa Siderne. De er solide og staar godt fast og ser pæne ud mellem Gran og Kogler paa Julebordet.

Lysestager i stort Format.

Dette er en større dekorativ Lysestage, beregnet til store Lys (en mindre i samme Stil kan man selvfølgelig ogsaa lave). Man bestiller den hos Snedkeren, udsavet i Træ, som maa være haardt og glat for bagefter at kunne males. Dette gøres med en

klar Farve, f. Eks. rød med grønne paamalede Grangrene eller dybblaa med Guldstjerner.

Længde paa Bundstykket	60 cm
» » næste Etage.....	45 »
» » næstøverste Etage.	30 »
» » Topstykket	10 »
Alle Stykkernes Bredde.....	5 »
» » Højde	4 »

Hullene til Lysene laves efter disses Tykkelse.

En Bordpynt,

som det er forfærdelig morsomt at lave, er følgende: En Bakke, en flad Skaal eller lignende dækkes med en høj Pude af Mos, og i denne fastgøres Grangrene paasat enkelte smaa Kogler hist og her, nogle Julelys nedsat i en Staaltraadsspiral (hurtigt lavet af tyndt Staaltraad) fastgjort usynligt om Grenene. Et Par smaa Fuglereder (Skelettet lavet af Staaltraad, Udforingen af Mos og Blade og eventuelt med smaa brungraa Æg af Marzipan). Vil man, kan man jo lade nogle Julenisser være med i Spillet.

Ude paa selve Bordet ser det godt ud at lægge smaa Grankviste med mindre Lys fastsat (med samme Slags Spiral som ovenfor nævnt, eller Lysene sættes fast i Bøgens Frugtkapsler, i Bunden af hvilke et lille Hul bores, og Staaltraaden trækkes i, fastholdende Lyset og gaende ned for at omvikles Grankvisten).

Lidt af hvert.

Regnskab. Korpset har ladet trykke Regnskabsblanketter for saavel Trops- som Divisionsregnskab. Disse Blanketter indeholder en Oversigt over Aarsregnskabet, som skal udfyldes og indsendes pr. 1. Januar til Division og Korps.

Blanketterne faaes paa Depotet til henholdsvis 6 og 10 Øre.

Decemberbladet. Ekstra Numre af Bladet faas fra Korpskontoret. Bladet koster 25 Øre.

Korpskontoret meddeler at de to Pjecer: »What are the Girl Guides and Girl Scouts« (25 Øre) og »The Quo Vadis Council Report« (75 Øre) er til Salg fra Kontoret.

De bør finde stor Udbredelse blandt Førerne og store Spejdere.

Klichéerne til »Julemorgen« og »Barnvers« er venligst laant os af Sveriges Flickors Scoutförbund, Klichéen paa tredje Side har Tegneren *Viggo Bang* været saa venlig at laane os. De tre Pennetegninger af Spejdere er tegnet af *Ingrid Vagn Lauridsen* — bedre kendt under Navnet »Konstabel«.

Korrespondanceklubben.

Jeg ønsker Brevveksling med en jævnaldrende i Jylland.

Margit Sørensen, (14 Aar), Sybillesminde Skole pr. Korinth, Fyn.

Redaktøren ønsker

alle Bladets Læsere

en glædelig Jul.

Hallo!

Hallo!

Køb dine Julegaver paa Depotet!

NYHEDER:

Spejderbælte med Kløver	2,00 Kr.
Spænde m. Tilbehør	1,00 »
Smaa Trekløver til Brevpapir o. l., i Guld, 36 Stk. i Æske	0,50 »

PIGESPEJDERBLOKKEN:

Lille Størrelse med Kløver eller Tegninger	1,20 Kr.
Stor — — Tegninger	1,95 »
100 Konvolutter med Trekløver	1,50 »

HAANDBOGEN 3,50 KR.

Sangbogen med alle 3 Tillæg	1,50 Kr.
Tillæg til Sangbogen (saa længe Oplag haves)	0,25 »

Rygsække m. Meis, originale 20,00—23,00 Kr.	Knapper pr. Dus.	0,60 Kr.
— — — 11,00—16,00 »	Splitter pr. Dus.	0,10 »
Tornysterrygsække	Spejderhat, Størrelse 53—60	5,00 »
Lejrtæppe 1,50×2,00 m.	Lejrhue — 51—60	1,60 »
Svaneknive, originale	Bælte med Kløver	2,00 »
Kompas med Stopper	Tørklæde	1,30 »
Teltlygte	Blaamejsetørklæde	0,65 »
Metalspejle	Fløjtesnor	0,18 »
Bæltepunge	Færdigsyede Uniformer:	
1 Sæt Tallerkener med Krus	Nr. 0 11,00 og 11,75 (sv. Kv.) Lgd. 72 cm	
(røde, blaa, grønne el. gule) 1,75 »	— 1 11,00 » 11,75 do. — 83 »	
1 Sæt Tallerkener, hvide	— 2 11,50 » 12,50 do. — 94 »	
Strømper, brune	— 3 12,00 » 13,25 do. — 105 »	
Børnestrømper, brune,	— 3a 12,50 » 13,75 do. — 112 »	
Nr. 5, 6, 7, 8 — 1,50, 1,65, 1,80, 1,95 »	— 4 13,00 » 14,25 do. — 120 »	
Børnestrømper, brune, uldne,	— 5 14,00 » 15,75 do. — 123 »	
Nr. 5, 6, 7, 8 — 1,70, 1,90, 2,10, 2,30 »	Færdigsyede Lejrkitler:	
Ankelvarmere, brune	Nr. 0	6,00 Kr.
Sejldugsvandfæde	— 1	6,00 »
Spejderlommebog med løs Blok ..	— 2	6,25 »
Løse Blokke	— 3	6,50 »
Mørkebl. Lærred til Uniform, pr. m	— 3a	6,75 »
Mørkeblaat Lærred til Uniform,	— 4	7,00 »
svær Kvalitet, pr. m	— 5	7,25 »
Lysebl. Lærred til Lejrkitler pr. m	Priserne gælder for Uniformer og Lejrkitler u. Knpr.	
0,95 »		

Husk Depotets Filial i København: Vester Voldgade 94.

Spejderdepotet,
Spejderskolen, Korinth, Fyn.

HUSK! Depotet er lukket 20. Decbr. til 6. Jan. incl.

F. SCHUR & CO^S

BOGTRYKKERI

TELEFONER:
173 - 1373
HORSSENS

SCHU-BO

MÆRKET, SOM GARANTERER KVALITETEN

Billigt Fotoarbejde!

Fremkaldning pr. Rulle 50 Øre
Højglanskopi 6×9, pr. Stk..... 12 »
Forstørrelser fra 65 »

Gratis Forsendelse overalt i Danmark mod Forudbet. Ved Efterkrav kun Efterkravspporto.

For prima Udførelse garanteres.

Overgade 24 **Foto-Magasinet** ODENSE —

K. Madsen,
Garn- & Trikotageforretning,
Horsens.
■ Telef.: 1884 - 1885 - 1886.

N. M. Hansen,
Bageri og Konditori.
Telefon 61.
- - Korinth. - -

Redaktion: Fru Hanna Holmblad Lund, Læssøgade 198, Odense. (Hertil alt angaaende Indhold).
Administration: Bladkontingent sendes til: »Pigespejderne«, Spejderskolen, Korinth, Fyn. Postgiro: 36302.
Ekspedition og Tryk: F. Schur & Co., Horsens. Afleveret til Postvæsenet den 15. December 1933.